

FUTBOL AMB BASE

**Formació i educació,
la clau de l'esport
futbolambase.com**

TREBALL DE FINAL DE GRAU

AUTOR: Sergio Carrillo Rodríguez

TUTOR: Sergi Solà Saña

GRAU: Periodisme

ANY: 2017

FOTO CEDIDA PER:

FCBARCELONA

Arribar fins l'últim pas del Grau Universitari ha estat possible gràcies a molta gent. Els meus pares, Antonio i Rosa Maria, i la meua germana, Laura, són qui m'han hagut de patir i qui han estat al meu costat cada dia. La resta de la família també m'ha donat sempre el seu recolzament. Gràcies a vosaltres he tingut l'oportunitat d'endinsar-me tot un any en un projecte que tant m'apassiona com aquest.

Gràcies als meus amics, que em motiven a buscar millors oportunitats dins del món del periodisme, i que em relativitzen en els millors moments. Mentre no em faltin, seguiré tocant de peus a terra.

Gràcies també, quant al TFG, als 16 entrevistats, així com al meu cosí Álex, Montse Martínez, Juan Núñez (delegat del Vallès Oriental de la FCF) i Xavi Aymerich. I gràcies en especial a David Raspall, la seva col·laboració ha estat inestimable.

RESUM EXECUTIU

Futbol amb Base: formació i educació, la clau de l'esport (<http://futbolambase.com/>) és un projecte que donarà cabuda a tota mena d'entrevistes, reportatges i articles d'opinió sobre el futbol base amb un to educatiu i constructiu. Prèvia realització a aquesta part pràctica, la memòria recull tot allò que hem cregut imprescindible sobre el periodisme digital i el futbol abans de treballar en un blog de futbol base.

Pel que fa a periodisme digital, trobareu què són els blogs, les seves tipologies i característiques més rellevants, així com també hem parlat dels gèneres principals del projecte: reportatge i entrevista. Actualment, tots els mitjans de comunicació en línia segueixen tres característiques comunes: el contingut multimèdia, els hipervincles cap a altres apartats del propi web o de pàgines alienes i la interacció, que és encara més gran amb les xarxes socials.

Pel que fa a futbol base, la memòria conté unes primeres indicacions per conèixer una institució tan gran com la Federació Catalana de Futbol i les regles del joc, així com la difícil i desagraïda tasca dels àrbitres. L'actual marginació, cada cop més en decreixement, del futbol femení i la manca de valors educatius i formatius també hi són present.

El portal web creat, per tant, és on investigar, descobrir i sacsejar tot allò que cou al voltant del futbol base actual. L'article "Juguem contra qui juguem, s'han de recordar de nosaltres; no som físiques, però sabem jugar molt bé" dona unes primeres pinzellades de la situació actual, sovint desconeguda, del futbol femení. "Amb l'actual llei, Messi no hagués jugat al Barça", no només tracta dels fitxatges de nens per part dels clubs professionals, sinó també dels clubs petits, on moltes vegades no se segueixen unes normatives imposades, i encara en menys ocasions es pensa en tantes falses expectatives creades cap als infants. A "L'únic que vull és passar-m'ho bé, gaudir de l'arbitratge i intentar educar aquests nanos, i el públic m'ho paga així" veiem quin és el procés per arribar a ser àrbitre, les dificultats que té aquesta feina i les opinions al respecte tant d'àrbitres com d'altres protagonistes del futbol.

Per la seva banda, amb les entrevistes veiem la tasca de tres persones que treballen o han treballat directament al futbol des d'àmbits ben diferents: Isaac Guerrero com a entrenador i director d'una de les millors escoles de futbol del món, Marcela Herrera com a psicòloga i Jaume Marcet com a periodista.

ÍNDEX

1.	INTRODUCCIÓ.....	5
2.	OBJECTIUS.....	9
3.	MARC TEÒRIC.....	11
3.1.	PERIODISME DIGITAL: INTRODUCCIÓ.....	11
3.1.1.	Blog.....	12
3.1.1.1.	Definicions.....	12
3.1.1.2.	Blogosfera i societat en xarxa.....	13
3.1.1.3.	Tipus de blogs periodístics (j-blogs).....	13
3.1.2.	Gèneres.....	14
3.1.2.1.	Reportatge.....	14
3.1.2.2.	Entrevista.....	14
3.2.	FUTBOL BASE.....	15
3.2.1.	Federació Catalana de Futbol (FCF).....	16
3.2.1.1.	Junta Directiva.....	17
3.2.1.2.	Òrgans de Justícia Esportiva i Comissions.....	18
3.2.1.3.	Categories.....	19
3.2.2.	Àrbitres i normativa.....	19
3.2.2.1.	Àrbitres.....	19
3.2.2.2.	Normativa.....	22
3.2.3.	Futbol femení.....	24
3.2.4.	Valors formatius.....	28
3.2.4.1.	+KESPORT!.....	28
3.2.4.2.	Conflictes.....	30
3.2.4.3.	Famílies.....	32
3.2.4.4.	Mitjans de comunicació.....	34
3.2.4.5.	Les 14 normes de Johan Cruyff.....	36
4.	PÚBLIC OBJECTIU A QUI VA DIRIGIDA L'OBRA.....	37
5.	METODOLOGIA.....	38
5.1.	METODOLOGIA QUALITATIVA.....	38
5.2.	METODOLOGIA QUANTITATIVA.....	40
5.3.	BENCHMARKING.....	41
5.3.1.	Fútbol base para todos.....	42
5.3.2.	Fútbol en Positivo.....	44
5.3.3.	La Jornada del Vallès.....	46
5.3.4.	Conclusions del benchmarking.....	49
6.	CRONOGRAMA DEL TREBALL.....	51
7.	FUTBOL AMB BASE	52
7.1.	PER QUÈ FER UN BLOG?.....	52
7.2.	NOM.....	53
7.3.	LOGO.....	53
7.3.1.	Disseny.....	54
7.3.2.	Apartats del blog.....	55
7.4.	XARXES SOCIALS.....	56
8.	MEMÒRIES.....	58
9.	CONCLUSIONS.....	60
10.	BIBLIOGRAFIA.....	62
11.	WEBGRAFIA.....	64
12.	ANNEX: Sol·licitud d'autorització de drets d'imatge.....	66

1. INTRODUCCIÓ

Podrien semblar massa crues les paraules que escriuré a continuació —sí, ho són!—, però no crec que m'equivoqui gaire en assegurar que el futbol base només és notícia quan mor un jugador i quan hi ha una batalla campal o uns actes de violència o menyspreu entre els protagonistes dels partits i, sovint, amb el maleït suport de *l'afició*.

Per què faig aquest TFG? Si em preguntessin què és allò que millor sé fer i que més m'agrada, ambdues respostes girarien al voltant del futbol, el periodisme i l'educació. Aquest projecte les ajunta totes tres.

Primer va ser el futbol. Els meus records de petit són gairebé sempre amb una pilota de futbol pel mig. Sovint les pilotes eren de paper i/o paper d'alumini cobertes de precinte. A vegades eren llaunes de refrescs o ampolles de plàstic. I fins i tot havien estat estoigs, bolígrafs, peluixos i bosses de laminadures.

Amb els anys vaig aprendre a jugar-hi. Mai he estat el Messi de l'equip —qui s'hi pot assemblar a aquest extraterrestre?—, però en sabia prou com per gaudir del futbol amb els meus companys a l'equip del poble.

Si per alguna cosa destacava, això sens dubte, era per la meua inquietud per conèixer el per què de cadascuna de les accions del futbol i de les indicacions dels entrenadors: “míster, per què no puc pujar? Per què l'he de marcar a dos metres de distància? I per què ara m'hi he d'enganxar al rival? *Arbi*, per què no has deixat la llei de l'avantatge? Per què és tir lliure directe, si no li he tocat? Per què aquesta falta és groga i l'altra no...?”.

Reconec que m'he jugat més d'una targeta groga demanant tantes explicacions als àrbitres, però dins meu hi coïa, i hi continua coent, alguna cosa ben forta que em demana saber, conèixer i entendre el per què de gairebé tot el que m'envolta.

Aquesta actitud meua, gairebé malaltissa, contraresta amb la que com a entrenador m'he trobat i continuo trobant-me actualment per part de molts pares: “deixa'ls que facin i no els donis tantes xerrades!”. No només xutant una pilota s'aprèn a jugar a futbol, sinó que l'explicació dels conceptes ha de ser sempre complementària a la seva pràctica. Si només volen que els nens juguin a futbol, sense aprendre res, que els portin al parc o a algun descampat del poble per a que corrin i xutin la pilota sense més intenció que el goig. Si pretenen que els seus

fills siguin robots que només obeeixin sense tenir autonomia pròpia, amb mi això no funcionarà mai. Per jugar amb màquines, tinc les videoconsoles!

El periodisme va venir després. El Barça és el culpable principal de que jo avui sigui periodista. No em perdia ni un partit del Barça, ja fos per la tele o per la ràdio. Parava especial atenció als periodistes que s'amagaven darrere dels *micros* mentre improvisaven tota mena de frases amb la intenció de donar color als partits (especialment a la ràdio, on els oients *veuen* els partits a través dels relats dels periodistes). De ben petit, jo mateix feia de comentarista mentre jugàvem als jocs de futbol de les videoconsoles imitant frases, expressions i maneres de fer dels grans mestres de la comunicació.

Però no va ser fins als 15 anys, quan vaig entrar a quart d'ESO, que vaig decidir ser periodista. Havia d'escollir entre les ciències/tecnologia i les lletres/arts. Tenia molts dubtes sobre què estudiar, però un cop vaig decantar-me pel periodisme, ja no m'he desviat del camí.

Als dos mesos ens va sorgir una oportunitat fantàstica: fer un programa de ràdio a Ràdio Mollet. Ho vam agafar amb tantíssima il·lusió, que fins i tot ens van premiar el projecte a diversos nivells. La meua era una de les seccions més periodístiques –l'entrevista– i també participava sovint al debat. *L'Edat del Pavo*, com es diu el programa (el continuen fent els estudiants de secundària de l'escola Centre d'Estudis Mollet), va ser la meua primera oportunitat al món del periodisme, una oportunitat molt especial que mai podrem oblidar: vam ser els fundadors d'un programa que aquest setembre ha iniciat la seva novena temporada, canviant any rere any de locutors, innovant, millorant i provant coses noves amb tota la frescor i la cara dura que els *pavos* hem tingut sempre.

Al poc temps de deixar el programa, un cop ja havia començat el Grau de Periodisme a la Universitat de Vic, em van avisar que al meu poble, Sant Fost de Campsentelles, volien fer una ràdio. No hi havia dubtes, hi havia de participar. Des de setembre de 2012, quan hi vam fer la inauguració oficial, i fins al dia d'avui, Ràdio Sant Fost ha estat el meu taller d'investigacions, el meu laboratori per descobrir noves fórmules radiofòniques i per desenvolupar-me millor en aquest mitjà que tant estimo.

Així que, a excepció dels pocs mesos que vaig estar parat pel que fa al periodisme entre l'etapa de Ràdio Mollet i la de Ràdio Sant Fost, des dels 15 anys que no ho he deixat estar. La ràdio és el meu major orgull, però escriure és el que m'ha ajudat sempre a entendre'm a mi mateix. Estirar-me al llit amb la música ben alta, una llibreta i un bolígraf ha estat la meua millor teràpia psicològica. He escrit i continuo escrivint de tot: des de petits relats o intents de

novel·les, fins a articles d'opinió sobre l'actualitat (ja sigui política, esportiva o cultural), passant per molts dels articles periodístics que he hagut de redactar en els diferents mitjans en què he treballat i col·laborat (així com moltes pràctiques universitàries) i, sens dubte, escrits personals i privats a mode de diari secret.

La passió per educar va arribar més tard. Havia estat dos anys com a segon entrenador a l'equip del poble. No em creia educador; tant sols entrenador de futbol. Pensava que només els ensenyava com fer una passada, un xut i una centrada, o com situar-se en el camp per a avançar-se als moviments dels rival i com fer les millors desmarcades per aconseguir marcar gols.

Amb 21 anys, quan vivia a Londres, d'Erasmus, aprofitava algunes de les meves estones lliures per planificar-me el futur. M'agrada fer-ho, posar sobre un paper quins de tots els meus somnis aconseguiré complir en els pròxims anys i què hauré de fer per a aconseguir-ho. El desig era clar: ser entrenador de futbol! Però els preus eren molt alts i els horaris dels cursos m'eren incompatibles, així que la forma d'assolir-ho era treballant. A on podria treballar? M'havien dit que era fàcil trobar feina de monitor, i les extraescolars de les tardes i els casals d'estiu me'ls podria compaginar perfectament amb la universitat. Així que, després de trobar un curs intensiu al Nadal, que començava just dos dies després de tornar de Londres, vaig decidir-me per ser monitor de lleure.

Creia fermament en el que feia? No, però era "feina assegurada"! Aquelles dues setmanes i mitja em van canviar el xip totalment. Des del primer dia em van convèncer que ser monitor era molt més que portar els nens d'excursió a la muntanya; ser monitor és, principalment, educar els infants, i això és igual pels entrenadors. Per un monitor, entrenador o professor, el més important hauria de ser, abans que els jocs, les activitats, els esports o les matèries, l'educació dels seus nens.

Vaig arribar de rebot a aquell centre de l'Hospitalet del Llobregat, i en dues setmanes i mitja vaig conèixer gent que em van sacsejar totalment i em van fer sortir d'allà amb una mirada molt diferent, segurament molt més madura o com a mínim més fonamentada, del que vol dir ser entrenador o monitor.

Parlem de futur. No veig, ni m'ho vull imaginar, un futur pròxim sense participar directament en totes aquestes fantàstiques activitats, sigui des de l'àmbit que sigui. És obligat per mi incloure-les en el treball més important del Grau de Periodisme, per com han influenciat la meva vida.

No sé a quins projectes m'afegiré pròximament, però crec que hi ha un mercat molt gran per explotar referent a l'educació i l'esport (ja sigui de base o pràctiques alternatives), i estaria encantat de treballar per donar-los veu i fer-los arribar a la gent.

Per tot això, aquest TFG és un compendi de futbol, periodisme i educació, i planteja la creació d'un blog informatiu on realitzar entrevistes i reportatges amb les veus d'entrenadors, coordinadors, periodistes, psicòlegs, exfutbolistes, famílies i d'altres membres que protagonitzen el futbol base a diari.

2. OBJECTIUS

El futbol del futur és a la base del present; no hi ha cap mena de dubtes de la importància que suposa formar no només grandíssims futbolistes, sinó encara millors persones. El moment és ara i els periodistes i mitjans de comunicació, que tan bolcats estan amb el futbol, s'haurien de fixar també en la base i treballar-hi adequadament.

Una alternativa a aquest projecte que també compliria amb la majoria dels meus objectius seria analitzar exhaustivament el llenguatge emprat al periodisme esportiu o futbolístic que, en gran part, fa tot allò contrari a la formació i l'educació.

Per tant, els tres objectius principals que em plantejo en aquest TFG són: lluitar contra la normalització de la violència; fomentar uns valors educatius i formatius imprescindibles, i donar visibilitat al futbol base.

El primer objectiu és treballar per fer que la violència, tant física, verbal, com psicològica, que inclou el masclisme, la xenofòbia i l'homofòbia, deixi d'estar, com en l'actualitat, normalitzada al món del futbol i, incomprensiblement, en especial al de base. La majoria d'aquests fets tan menyspreables provenen dels laterals dels camps, on trobem famílies i entrenadors. Però, malgrat molts dels nens i nenes se n'abstinguin, són potencialment futures persones violentes per tot el que els envolta.

Per aquest motiu em proposo el segon objectiu, fomentar uns valors educatius i formatius imprescindibles per a la pràctica de qualsevol esport i, per tant, també del futbol, que arribi no només als clubs i famílies, sinó també als propis futbolistes. La violència és una lacra que, com a societat, ens hauríem de sentir obligats a combatre; i els mitjans de comunicació hi haurien de començar a treballar ja i a esforçar-s'hi molt més.

El tercer objectiu plantejat no té una relació directa amb els valors educatius de què es caracteritzen els altres dos, però sí que hi són i hi seran evidentment sempre implícits: donar visibilitat al futbol base. Fins ara, aquest ha estat un tema purament testimonial en els mitjans de comunicació, que només en parlen en unes poques ocasions negatives: situacions violentes explicades prèviament, abusos sexuals per part dels entrenadors o mort d'algun jove futbolista o entrenador. En sentit positiu, però, també en parlen a vegades: un cop a l'any es bolquen tots els mitjans amb el torneig de futbol-7 de Nadal, i també de tant en tant s'apropen a les canteres d'on sorgiren les grans estrelles del futbol actual per parlar de quan ells hi estaven allà, gairebé mai per explicar el present d'aquells clubs (com quan va començar a despuntar

Munir El Haddadi al primer equip del Barça i els mitjans van córrer tots a descobrir el Rayo de Majadahonda per conèixer tots els seus exentrenadors, excompanys o expresidents; poc vam descobrir sobre l'actualitat d'aquest club madrileny).

3. MARC TEÒRIC

3.1. PERIODISME DIGITAL: INTRODUCCIÓ

El periodisme digital és un gènere periodístic que trobem a les xarxes amb “una identitat específica i autònoma respecte al periodisme imprès” (Josep Maria Casasús, 2002).

El periodisme digital té una sèrie de característiques, de les quals segons Liliam Marrero (2008), la multimedialitat, la hipertextualitat i la interactivitat són “les característiques essencials de la comunicació a la xarxa”:

- La **multimedialitat** permet l’articulació de tots els codis de la comunicació en els mitjans impresos, radials i televisius. Un producte concebut des de i per al periodisme digital pot articular la utilització del text, les funcions de la música, els efectes, el so-ambient i les veus, amb imatges fixes i en moviment.
- La **hipertextualitat** “suposa una nova narrativa basada en la multilinealitat de les estructures de navegació i multiplica les possibilitats de documentació dels continguts; a partir dels enllaços els usuaris poden accedir a altres dades, entrevistes, galeries de fotos, infografies o arxius d’audio”.
- La **interactivitat** “permet l’intercanvi entre els actors de la comunicació i apunta a transcendir la asimetria dels models comunicatius precedents. Fins ara, només les cartes dels lectors i les trucades telefòniques obrien un espai, mínim, des del qual els lectors, radiooients i espectadors podien comunicar-se amb directors i periodistes. La interactivitat és la possibilitat real que s’instauri una comunicació molt més directa entre els productors de la informació i els usuaris que la consumeixen”.

Josep Maria Casasús (2002) també destaca altres característiques que “converteixen el Periodisme Digital en un fenomen emancipat” com la continuïtat o la transtemporalitat, i altres dues, la versatilitat i la multiplicitat, que no tenen “antecedents ni parangons amb les anteriors formes de materialització periodística”:

- La **continuïtat**: Com a contrast de la periodicitat de la premsa escrita tradicional, que té unes dates (dies i hores) determinades i regulars per divulgar els continguts. La continuïtat, que ja és present en les ràdios i televisions amb unes certes limitacions, arriba al seu màxim esplendor amb l’era digital, on “el lector no necessita esperar com a mínim una jornada per conèixer en profunditat els temes succeïts en el dia anterior”.
- La **transtemporalitat**: Superant el concepte d’actualitat, “per primer cop a la història”, un mitjà escrit “pot competir, en el factor temps, amb la ràdio i la televisió”. No només això,

sinó que també els avantatja. L'actualitat a internet és "acumulativa, i no substitutiva, successiva i seqüencial" com a la resta de mitjans. Internet permet "una ampliació, aprofundiment i expansió constants i estables de l'actualitat en permanent procés d'acumulació".

- La **versatilitat**: "significa que el mitjà no esgota les seves prestacions en funcions estrictament comunicatives, sinó que és susceptible de servir a altres objectius i usos que no són únicament propis del periodisme imprès", el que entendríem com a "periodisme de serveis", i que apropa als usuaris publicitats cridaners i interactives, amb enllaços on poder saber molt més dels productes o serveis, entre d'altres.
- La **multiplicitat**: "El nou mitjà pot integrar productes i prestacions pròpies dels altres mitjans; la multiplicitat és, en definitiva, la expressió de les possibilitats multimèdia de l'internet periodístic".

3.1.1. Blog:

El blog és una plataforma disponible a la xarxa que ens pot servir, com en aquest cas, de mitjà de comunicació.

3.1.1.1. Definicions:

Segons Fanny Contreras (2004), els blogs són pàgines electròniques que contenen "un moviment molt visible d'expressió personal i, per la suma de persones, comunitari, que ha creat una alternativa d'informació, comunicació i inclús educació", i que també serveixen per "promoure la creació i consum d'informació original i veraç, i la reflexió personal i social".

Contreras (2004) també assegura que "l'èxit dels blogs radica en la possibilitat de que qui sigui, a l'hora que sigui i on sigui publiqui en un espai propi les seves idees i les comparteixi amb tot el món, sense haver-les de sotmetre a cap criteri, amb total llibertat".

Juliana Colussi (2014), per la seva banda, afirma que els blogs són "un mitjà de comunicació en constant evolució de format a causa dels nous recursos que incorpora" i que per tant, "la seva definició està en un procés de constant reformulació". Malgrat això, Colussi (2014) sí que ha assegura que els blogs són un híbrid "entre les pàgines web estàndard i els fòrums" pels següents motius:

- **Actualització de la pàgina**: s'actualitzen amb certa regularitat, però sense la quadratura dels llocs webs ni la improvisació dels fòrums de discussió.

- **Relació autor-lector:** permet i fomenta l'intercanvi limitat en forma de comentaris; als webs la relació és molt asimètrica, i als fòrums és il·limitada.
- **Multimèdia:** “poden incorporar elements multimèdia, però tendeixen a mantenir l'enfoc sobretot en el contingut textual”, mentre que als webs la multimedialitat és imprescindible, i als fòrums és molt secundària.

Altres característiques

- “Jerarquia de textos, imatges, objectes multimèdia i dades ordenades cronològicament que poden ser vistos a través d'un navegador”, (Winner, 2003).
- “És un portal on interactuar i compartir coneixement amb altres persones”, (Blogger).
- “Poden facilitar la construcció de connexions socials significatives o comunitats virtuals al voltant de qualsevol tema d'interès”, (Blog Herald).
- “Els blogs són generalment publicats per individus i el seu estil és personal i informal”, Walker (2003).

3.1.1.2. Blogosfera i societat en xarxa:

Segons Catalina Mier i Denis Porto-Renó (2009), la **blogosfera** és el conjunt de blogs que hi ha a la web, que aprofiten que “ara és possible crear un espai i difondre les obres, i obre la possibilitat pels comentaris i les avaluacions dels que hi tinguin interès”.

Manuel Castells (1999) afirma que la **societat en xarxa** és l'organització de la societat a internet segons els continguts web i els propis interessos, gràcies a què “les xarxes són estructures obertes capaces d'expandir-se de forma il·limitada”.

3.1.1.3. Tipus de blogs periodístics (j-blogs):

Es podrien classificar els blogs tenint en compte molts aspectes i característiques diferents, però Fanny Contreras (2004) en destaca una possible:

- Blogs personals: “blogs sorgits de la iniciativa individual o de grup que no compten amb l'ajut de grans institucions o empreses”.
- Blogs corporatius o institucionals: “blogs d'institucions i empreses, principalment dedicades a la indústria de la informació, però també a altres girs comercials, creats com una alternativa de comunicació i diversificació d'entrega de contingut i serveis als seus usuaris o clients”.

Pel que fa als blogs periodístics, Ramón Salaverría (2008) en fa una classificació diferent:

- Blogs que trobem dins els webs dels mitjans de comunicació i que són elaborats per periodistes professionals de la plantilla.
- Blogs especialitzats que analitzen els avenços del periodisme com a professió.
- Blogs que no pertanyen a cap mitjà de comunicació, però realitzen “una cobertura i anàlisi sistemàtica dels esdeveniments d’actualitat”.

3.1.2. Gèneres:

Als mitjans de comunicació tradicionals trobem diferents gèneres informatius o interpretatius, que també seran utilitzats en aquest projecte:

3.1.2.1. Reportatge:

El “Manual de Redacció i Estil” de *El 9 Nou* i *El 9 TV* redactat per Eusebi Coromina (2008) defineix el reportatge com “un gènere de tema lliure que desenvolupa i documenta fets (no sempre d’estricta actualitat), l’encapçala una entrada atractiva i original que incita el lector a llegir el relat o el telespectador a seguir l’emissió. A més de contenir dades informatives sobre els fets que relata, en sol exposar objectivament causes o antecedents i conseqüències; sol reproduir declaracions o opinions de testimonis o protagonistes; presenta imatges (sovint imprescindibles) que complementen la informació verbal; pot oferir també anècdotes, dades d’interès humà, etc., en un estil àgil, viu, gràfic. El desenvolupament del relat es tanca amb un final que en constitueix una recapitulació precisa i coherent amb la idea central del reportatge”.

Eduardo Ulibarri (1994) per la seva banda afegeix que “és una informació amb caràcter profund; divulga un esdeveniment d’actualitat, però amplia i investiga molt més que la notícia”. Carlos Miguel Patterson (2003) recalca que “requereix una àrdua investigació sobre el tema publicar. Per últim, per a Llorenç Gomis (1989) “el reportatge satisfà la necessitat que té el públic de veure i sentir les coses com si haguessin estat al lloc dels fets.

3.1.2.2. Entrevista:

És un gènere periodístic que es basa “fonamentalment en un diàleg extens i a fons” (Coromina, 2008). Aquest gènere, però, el podríem dividir en dos tipus de ben diferents segons Coromina (2008):

- **“L’entrevista de declaracions (informativa)** se centra en allò que sap, opina, comenta i diu la persona entrevistada, coneixedora o protagonista d’uns fets d’actualitat, d’una qüestió o d’un problema. Més que el personatge, allò que importa és el que sap sobre una qüestió.
- **L’entrevista de personalitat** se centra en la persona entrevistada. Acosta al lector o al teleespectador la personalitat del personatge a través d’un retrat elaborat amb trets físics, de caràcter i d’ambient, i admet una llibertat formal més gran: no hi són obligatòries les sèries de preguntes i respostes seguides, i pot intercalar, doncs, descripcions, dades biogràfiques o comentaris entre les declaracions del personatge”.

Per Pastora Moreno (2000), l’entrevista és “el gènere mitjançant el qual un professional de la informació, el periodista, entra en contacte amb un personatge públic, l’entrevistat, del que es pressuposa interès periodístic, bé per les seves declaracions, pel seu càrrec o per la seva pròpia personalitat. L’entrevista és més que una simple conversa que esgota tots els seus objectius en el propi plaer de la interlocució, i posseeix una finalitat concreta que transcendeix l’efímera satisfacció del moment conversacional”. Sánchez i López-Pan (1998) posen especial èmfasi en què en les entrevistes, el focus de màxim interès és “l’entrevistat, la seva manera de veure’s, de veure el món, de veure la seva feina o de veure una parcel·la concreta de la realitat o un fet aïllat”.

3.2. FUTBOL BASE

Com explica la campanya +KESPORT! de la Generalitat de Catalunya (2016), les lleis catalanes defineixen l’esport com “una funció social que contribueix al desenvolupament complet i harmònic de l’ésser humà i a fer-ne possible la seva formació integral; afavoreix la consecució d’una millor qualitat de vida i de més benestar social”. La funció social és indispensable principalment en el futbol base, i és per això que el tema dels valors sigui tan important en aquest projecte.

Tenint en compte que la Federació Catalana de Futbol divideix les categories del futbol en tres grups (professional, amateur i base), malgrat que no ho especifiqui com a tal i tenint en compte que el futbol professional i amateur el formen les categories *Sènior*, es dedueix clarament que el futbol base és compost per totes aquelles categories que no són part ni del futbol professional ni de l’amateur i que, per tant, va des de *Debutants*, *Escola* o *Escoleta* (3, 4 i 5 anys) fins a *Juvenils* (de 16 a 18 anys).

L’entrenador càntabre Laureano Ruiz és, segurament, una de les millors persones per parlar de futbol base en aquest país per tota la seva trajectòria com a entrenador tant de la base com

del futbol professional, i al llibre “El auténtico método del Barça” (2013) deixa patent en diverses ocasions que el futbol base és “el de los jóvenes” independentment del nivell i les categories en què juguin.

El futbol base a Espanya, afirma Ruiz, va iniciar-se a la dècada de 1950, quan es va formar el campionat juvenil nacional: “els nens que practicàvem el futbol ho fèiem al carrer amb pilotes de drap”, ja que “seguien sense existir equips” de base, i “per poder jugar amb els grans havies de fer 18 anys”. Va ser a partir dels 70’ quan es van formar la resta de campionats de base arreu de l’Estat. “Al principi van ser molts pocs equips els que competien, però després d’una lenta arrancada, jugadors i equips es van incrementar tant que avui el 85% dels nens de tot el món practiquen el futbol i somnien amb ser futbolistes de renom”, assegura Laureano Ruiz.

L’esport de base és, com el seu propi nom indica, la base del futbol professional. El càntabre reafirma la seva rellevància: “la qualitat del futbol professional depèn de com funciona el de la base. Els jugadors de qualsevol país van pertànyer no fa gaire temps a aquell futbol. Els professionals d’un pròxim futur estan avui a la base. Obvi és dir que la Federació i els clubs haurien de cuidar, atendre i mimar el futbol de base, dotant-lo de bon material, millors camps i pilotes, i extraordinaris tècnics (i pagar-los)”. El fet que molts entrenadors treballin sense cobrar més que uns pocs diners que s’acaben ràpidament en invertir-los en les despeses de la seva feina (benzina, peatges, material esportiu...), pot minvar la motivació i implicació d’aquests cap a la formació dels nens: “com que els clubs no els paguen, la gran majoria de tècnics són grans enamorats de la seva tasca, però no poden dedicar-li el temps que fa falta, ja que s’ocupen de la seva autèntica professió, aquella que econòmicament els soluciona la vida” (Laureano Ruiz, 2013).

3.2.1. Federació Catalana de Futbol (FCF):

La FCF és l’òrgan encarregat de “planificar, promoure, ordenar, dirigir, regular, coordinar i organitzar el futbol (al territori català) en totes les seves disciplines” com podem llegir al seu propi web oficial. També és “la màxima autoritat esportiva per a tots els clubs i membres afiliats” i ha de promoure “la formació i inscripció de futbolistes, àrbitres, entrenadors i auxiliars”.

Per a fer-ho possible, requereixen d’un organigrama encapçalat pel president (Andreu Subies) i seguit de vicepresidents, tesorers, vocals, delegats, directors dels diferents comitès i escoles, així com comitès que permetin el bon funcionament de les competicions, que són especificats tot seguit.

3.2.1.1. Junta Directiva¹:

JUNTA DIRECTIVA

JUNTA DIRECTIVA	
Andreu Subies Forcada	PRESIDENT
Joan Soteras Vigo	VICEPRESIDENT
Josep Llaó Llusà	VICEPRESIDENT I TRESORER
Joan Josep Isern Aranda	VICEPRESIDENT
Pere Guardiola Tey	VICEPRESIDENT
Jordi Torés Arrià	VICEPRESIDENT - Delegat Territorial Lleida
Josep Vives Gibert	SECRETARI - Delegat Territorial Tarragona
Francesc Folguera Ampurdanès	VOCAL - Delegat Territorial Barcelona
Francesc Borrega Duran	VOCAL - Delegat Comarcal Anoia
Jacobo Domènech Valcárcel	VOCAL - Delegat Comarcal Vallès Occidental - Terrassa
Manel Duran Ventura	VOCAL - Delegat Comarcal Penedès-Garraf
Antonio Jiménez Moreno	VOCAL - Delegat Comarcal Maresme
Paquita Linares Bedmar	VOCAL - Delegada Comarcal Baix Llobregat
Albert Montull González	VOCAL - Delegat Comarcal Vallès Occidental - Sabadell
Juan Núñez Torres	VOCAL - Delegat Comarcal Vallès Oriental
Esteve Olivella Costa	VOCAL - Delegat Comarcal Bages-Berguedà-Cerdanya
Toni Tañà Solerdecoll	VOCAL - Delegat Comarcal Osona

DIRECTORS COMITÈS	
Xavier Moreno Dalgado	Director del Comitè Tècnic d'Àrbitres
Fèlix Gimeno Garcés	Director del Comitè Tècnic d'Entrenadors
Israel López i Ferrer	Director de l'Escola Catalana d'Entrenadors
Marc Vivés Uson	Director de l'Àrea Esportiva

Font: Federació Catalana de Futbol

¹ Només hi ha inclosos els vocals delegats de comarques de la província de Barcelona, àrea en què se centra l'estudi; també s'han exclòs els directors dels comitès de futbol sala i platja, ja que tampoc són part del projecte.

3.2.1.2. Òrgans de Justícia Esportiva i Comissions:

COMPOSICIÓ DELS ÒRGANS DE JUSTÍCIA ESPORTIVA I COMISSIONS
<u>Director dels Òrgans Jurisdiccionals de Competició i Comissions</u> Sr. Javier Latorre Martínez
<u>Jutge Únic de Tercera Divisió Nacional i Lliga Juvenil Nacional</u> Sr. Ramon Felipó i Oriol
<u>Jutge Únic de Competició Tercera Divisió Nacional i Juvenil Nacional Futbol Sala</u> Sr. Isaac-Ivan Martín i Salvà
<u>Comitè d'Àpel·lació</u> Sr. Ignasi Maeso i Vidal (President) Sra. Esther Cánovas Artigas (Vicepresidenta) Sr. Manuel Cáceres Castaño Sr. James McKinnell Sr. Marcel Vidal i Cánovas
<u>Comitè Jurisdiccional de Competició</u> Sr. Marcel Gandia i Segura (President) Sr. Eric Jordi i Cubells (Vicepresident) Sra. María del Mar Roperó Ibáñez
<u>Comitè de Competició Futbol Base i Femení</u> Sr. Josep Oller i Vilanova (President) Sr. Lluís Humet Cienfuegos-Jovellanos (Vicepresident) Sr. Carles Cardelús de Balle Sr. Joan Melero i Esteve Sr. Ponç Puigdevall Cayuela Sr. Víctor Caramés Font Sr. Álvaro Gil Peñate Sra. Núria Rull Salvadó
<u>Comitè de Disciplina Arbitral</u> Sr. Cristian Zarroca Blanco (President) Sr. José Antonio Vivanco Hidalgo (Vicepresident) Sr. Juan Ramón García González
<u>Comissió Ètica Esportiva i Lluita contra la Violència</u> Sr. Francesc Bartoll Huerta (Coordinador)
<u>Comissió de Mediació i Arbitratge</u> Sra. María Antonia Avedillo Ros (Coordinadora)

Font: Federació Catalana de Futbol

3.2.1.3. Categories:²

Aquestes són les diferents categories d'edat amb què la FCF estructura les seves competicions:

- Escola: 3, 4 i 5 anys/P-3, P-4 i P-5/2013, 2012 i 2011.
- Prebenjamí: 6 i 7 anys/1r i 2n de Primària/2010 i 2009.
- Benjamí: 8 i 9 anys/3r i 4t de Primària/2008 i 2007.
- Aleví: 10 i 11 anys/5è i 6è de Primària/2006 i 2005.
- Infantil: 12 i 13 anys/1r i 2n d'ESO/2004 i 2003.
- Cadet: 14 i 15 anys/3r i 4t d'ESO/2002 i 2001.
- Juvenil: 16, 17 i 18 anys/-/2000, 1999 i 1998.

3.2.2. ÀRBITRES I NORMATIVA:

3.2.2.1. Àrbitres:

Què és un àrbitre? Segons el DIEC (2017), l'àrbitre és la "persona encarregada de dirigir una competició i d'interpretar i fer complir el reglament". I què més pot ser un àrbitre de futbol base?

L'àrbitre de futbol base és la persona que ha d'educar en valors als més joves amb el propi exemple i aprofitant el poder que li ha estat atorgat per fer-los veure i entendre quines actituds són incorrectes; en l'àmbit de l'aprenentatge de l'esport, a més, pot ajudar els petits a aprendre a treure de banda (cas molt habitual) o recordar-los algunes de les normatives que més els pot costar assimilar com el fora de joc o la cessió, per exemple.

L'àrbitre de futbol base és la persona que, sense ajuda de res ni ningú, ha d'intentar encertar cadascuna de les milers accions que succeeixen en un terreny de joc durant els matxs. Al futbol professional hi ha un mínim de quatre àrbitres (sis en algunes competicions) i s'està començant a implementar la tecnologia per ajudar els àrbitres prendre millors decisions; a futbol base, en la majoria de casos no hi ha ni liniers, i la tecnologia és pura utopia.

L'àrbitre de futbol base és la persona que decanta, per tant, amb la millor intenció del món, els objectius i els somnis dels jugadors d'un i altre equip en xiular o no xiular un penal, en validar un gol o anul·lar-lo per fora de joc, per falta prèvia o per mans; en definitiva, per prendre una decisió o una altra.

² Anys (que han fet el 2016)/curs escolar a la temporada 2016-17 (sense repeticions)/any de naixement.

L'àrbitre de futbol, amb tota la dificultat que això implica i sense ajuda de res ni ningú, s'enfronta partit rere partit a uns equips formats per futbolistes, entrenadors i *hooligans* (aficionats on normalment trobem els familiars dels jugadors) que sempre pensaran que els està perjudicant a ells i que, gestualment i vociferant, li mostraran contínuament que s'està equivocant. Assenyali el que assenyali, sempre hi haurà algú dels dos equips que pensarà que "l'àrbitre és molt dolent".

Així, l'àrbitre de futbol base és la persona que ha de patir protestes, menyspreus, faltes de respecte i insults setmana rere setmana com a fet, malauradament, ja normalitzat.

Sigui com sigui, parlar d'àrbitres de futbol base és parlar d'educadors que tenen el poder i la missió de dirigir els partits a què han estat assignats i que en la immensa majoria de casos l'intenten exercir de la millor manera possible; és parlar de persones que han de patir unes brutals pressions principalment per part dels aficionats a base de protestes i insults, però que traspasa també als jugadors i entrenadors i que, desgraciadament, s'ha normalitzat; i és parlar també de la petita però existent possibilitat que corrompin els seus límits amb l'incompliment o desconeixement de les normatives, faltes de respecte o les errònies decisions preses intencionadament. I, sovint, parlar d'àrbitres és parlar del blanc fàcil de la premsa per omplir diaris.

Aquí hi ha alguns exemples, tant de crítiques cap als àrbitres, com de la complexitat que suposa ser àrbitre i dels insults que han d'aguantar, entre els quals augmenten encara més amb insults masclistes, xenòfobs o d'homofòbia:

Marca (20/12/2010):

El entrenador del Real Madrid esgrimió en rueda de prensa una lista de 13 errores del colegiado Clos Gómez en el Real Madrid - Sevilla de este domingo. Canal + ha transcrito el documento mostrado por el portugués:

1.- Minuto 9. Falta de Konko a Di María que debe ser amarilla y no la muestra. 2.- minuto 14. Fuera de juego de Özil que no era. 3.- minuto 20. Fuera de juego de Benzema que no era. 4. minuto 24. Falta de Zokora a Khedira en la que no saca amarilla. 5.- minuto 25. Falta a Cristiano en la frontal que no pita. 6.- minuto 34. Fuera de juego del Sevilla que no pita. 7.- minuto 39. Falta a Ozil que no pita. 8.- minuto 43. Fuera de juego de Di María que pita y no era. 9.- En el descanso añade 1 minuto cuando era más.

10.- minuto 47. Fuera de Juego de Ozil que no era. 11.- minuto 64. Segunda amarilla a Carvalho por darse un cabezazo con Negredo en un salto. 12.- minuto 69. Penalti de Escudé a Granero que no pita. 13.- minuto 78'. Tarjeta a Özil en el cambio por perder tiempo, las pérdidas del Sevilla no son castigadas igual.

Marca (26/01/2017):

El árbitro gallego, que hace unas semanas dirigió un polémico Villarreal-Barcelona, dijo que los colegiados no quieren "ser nunca protagonistas, aunque, a veces, sin querer", lo son. Iglesias Villanueva empezó en el arbitraje con 14 años cuando se deshizo el equipo de fútbol en el que estaba y su padre le propuso hacer un curso de árbitro. "Yo dije que no, que era como pasar al lado oscuro y traicionar a mis amigos, pero él insistió y acepté", afirmó el colegiado, quien hizo hincapié en la formación física de los árbitros. "Entrenamos todos los días físicamente porque el fútbol cada vez es más físico y tenemos que estar cerca de la jugada. Cada tres meses tenemos que pasar pruebas físicas. Si no las pasamos, no podemos seguir arbitrando y si no las pasamos en dos ocasiones, nos tenemos que ir a casa porque no damos el nivel", apuntó. Iglesias Villanueva comentó que los árbitros lo son "las 24 horas del día" y deben ser "coherentes con eso": "No puedes estar haciendo el ganso en cualquier sitio porque representamos la figura de la justicia deportiva". "Tomas decisiones en fatiga y en el momento, a veces tenemos un jugador delante. Yo siempre digo que hay tres partidos: el que ve el árbitro, el que ve el que está en la grada y el que ve el que lo sigue por la tele", sostuvo. "Además hay que gestionar las emociones de las personas que están en el campo y las de uno mismo", añadió el colegiado, quien señaló que "el duelo" por un "error arbitral no puede pasar de un día".

Francesc Fàbregas, El Travesser (05/09/2016):

Des de la passada temporada un àrbitre pot aturar un partit si sent insults des de la graderia, per tal d'eradicar els insults, la xenofòbia i la violència de gènere que es puguin generar a les grades dels partits.

Diumenge, s'obria la temporada per la UE Valls, i durant la primera part del partit, tots els presents que estàvem al municipal, vam poder viure aquest fet. L'àrbitre, Marta Galego, que debutava a la Segona Catalana, igual que els seus liniers, va decidir aturar el partit després de sentir un insult des de la graderia, de caràcter masclista. Va ser enmig d'una polèmica arbitral, per una jugada entre un jugador de la UE Valls i Cambrils Unió. En aquell moment el partit anava 0-0. El comentari, concretament deia que "vete a fregar los platos", insult que la pròpia àrbitre va registrar després en l'acte del partit.

SindicatoDeÁrbitros.es (25/01/2017):

Durante el transcurso del encuentro, una parte de los aficionados que se encontraban detrás de mi asistente nº2 se dedicaron a proferir insultos de todo tipo contra su persona. Cito algunos de estos insultos intolerables: "Zorra, vete a tu casa que es lo que tienes que hacer, y no estar aquí rodeada de tíos, que es lo único que te gusta, zorra! ¿Por qué venís tantas mujeres a arbitrar, si no servís para nada?".

3.2.2.2. Normativa:

Les federacions són qui ho regeixen tot, campionats, arbitratges i, evidentment, normatives. Com que els campionats són la posada en pràctica dels jugadors, els seus *exàmens* dins del procés de formació en què es troben immersos, per molt que vulguem evitar-ho, les federacions imposen un ítem clar d'avaluació: el resultat dels partits i les classificacions de lliga. Laureano Ruiz (2013) acusa "la ignorància dels federatius", que en el procés de creació del futbol base "van imitar el futbol professionals amb els mateixos terrenys de joc, el mateix número de jugadors, la mateixa pilota, les mateixes porteries i les mateixes puntuacions". És en les puntuacions, el resultat, on radica el major problema: "aquestes es basen únicament en els gols. Hauria de contar també la qualitat del joc, l'esportivitat i el coneixement de les regles".

Segons el tècnic càntabre "el futbol base s'ha de bolcar sobre els mitjans educatius, l'ensenyament i la diversió", ja que "l'èxit no és guanyar els partits i el fracàs, perdre'ls. El triomf està en fer tot el possible per guanyar, esforçar-se al màxim per a superar els rivals i no decaure mai. Mai s'han de sentir *perdedors*, tot i que el resultat sigui advers".

Les Regles del Joc són la guia a seguir per tots els que disputen els campionats i, per tant, estem obligats a conèixer-les. Les federacions, que cada any fa modificacions del reglament, tenen en el seu poder la possibilitat d'apropar les competicions de futbol al desig de Laureano Ruiz (2013) on "la qualitat del joc, l'esportivitat i el coneixement de les regles" formin part de la puntuació final. La targeta blava (inclosa al reglament actual de la FCF) i potenciació de la targeta verda (present a d'altres països com Itàlia) en són exemples. També suprimir les divisions a la categoria Prebenjamí o no comptar diferències per més de 10 gols als partits (és a dir, si el partit acaba 25-2, el resultat que quedarà serà de 12-2). Aquesta darrera, que podria semblar insignificant, afegida a noves fórmules per decidir campionats, en cas d'empat a punts, que no tinguessin a veure amb les diferències de gols, evitaria resultats d'escàndols que podem trobar cada setmana amb golejades per més de 15, 20 o 30 gols. Qualsevol equip — professional—, en cas de poder guanyar o perdre un campionat per diferència de gols, apallissaria els rivals sense pietat cap als rivals. En futbol formatiu no poden passar aquesta mena d'humiliacions que són tan evitables.

Enguany, la Federació Catalana de Futbol ha publicat un llibre amb un resum de les modificacions de la normativa del futbol per a la temporada 2016-17, i aquestes són algunes de les més destacades:

5.3 - MÉS D'UNA INFRACCIÓ COMESA AL MATEIX TEMPS.

Castigarà la infracció més greu, en termes de sanció, represa, gravetat física i repercussions tàctiques, quan es cometi més d'una infracció al mateix temps. No serà rellevant si són un o diversos jugadors els qui cometen més d'una infracció al mateix temps o a quin equip pertanyen, ja que només haurà de penalitzar la infracció més greu.

5.6 - ELS JUGADORS PODEN SER AVALUATS I ATEsos RÀPIDAMENT AL TERRENY DE JOC DESPRÉS D'UNA INFRACCIÓ SANCIONADA AMB TARGETA GROGA O TARGETA VERMELLA.

Les excepcions a la norma de sortir del terreny de joc són quan: Es lesioni un jugador com a resultat d'una infracció amb contacte físic per la qual s'amonesti o expulsi l'adversari, per exemple una infracció temerària o amb força excessiva, si l'avaluació i el tractament es duu a terme amb rapidesa. Se sol considerar injust que un jugador lesionat per una infracció greu hagi

de sortir del terreny de joc quan entri el fisio/metge, la qual cosa genera un avantatge numèric per a l'equip que comet la infracció.

7.1 - TEMPS AFEGIT.

L'àrbitre podrà prolongar cada període de joc per recuperar el temps perdut a causa de: Parades del joc per beure o per motius mèdics autoritzats pel reglament de la competició. S'han afegit motius que freqüentment donen lloc a sumar més temps afegit. En particular, s'han inclòs pauses per prendre begudes autoritzades perquè quedin ratificades en les regles del joc.

12.7 - S'APLICA L'AVANTATGE EN UNA INFRACCIÓ DE TARGETA VERMELLA I L'INFRACTOR PARTICIPA EN LA JUGADA.

No s'hauria d'aplicar l'avantatge en situacions de joc brusc greu, conducta violenta o segona infracció mereixedora d'amonestació, llevat que hi hagi una clara oportunitat de marcar un gol. L'àrbitre expulsarà al jugador quan la pilota deixi d'estar en joc, però si el jugador juga la pilota o la disputa o interfereix amb un adversari, l'àrbitre aturarà el joc, expulsarà al jugador i reprendrà el joc amb un tir lliure indirecte.

12.11 – CONDUCTA VIOLENTA SENSE CONTACTE.

Conducta violenta és quan un jugador fa servir o intenta emprar una força excessiva o brutalitat contra un adversari quan no li està disputant la pilota, o contra un company d'equip, membre del cos tècnic, membre de l'equip arbitral, espectador o qualsevol altra persona, independentment de si es produeix un contacte. S'aclearix que una temptativa de violència es penalitza amb targeta vermella encara que no culmini.

3.2.3. Futbol femení:

A l'hora de fer el TFG, em sembla oportú tractar el futbol femení com a apartat propi. Ja sigui per tots els entrebancs que han hagut de superar sempre les noies a l'hora de practicar aquest esport, ja sigui per la gran desigualtat que hi ha vers a l'enorme accessibilitat cap als nois o, en definitiva, per la gran injustícia que suposa aquesta societat masclista que, entre d'altres, ens

permetria trobar fàcilment, a dia d'avui, troglodites justificant que “les dones no haurien de practicar esports d'homes com el futbol”.

Hi ha diferències entre homes i dones a l'hora de jugar a futbol? L'exfutbolista del Barça Maria Marimon explicava a la revista *Barça* (2007) que “el futbol el viu igual una dona que un home, però la manera de practicar-lo és diferent. Les dones som més flexibles i tenim menys força. Visualment el futbol no pot ser el mateix. En lloc de fer una passada de 40 metres hem de fer més futbol de toc”. Marimon també reconeix que “encara vivim envoltats de certa hipocresia. La societat és més moderna però encara hi ha una part que no ho és. És una qüestió de falta de cultura i de sensibilitat”.

Les dones, noies i nenes també juguen a l'esport més massiu del món, i també ho fan de forma organitzada en clubs, en competicions que regulen les federacions i, fins i tot, en unes primeres divisions on les millors de totes lluiten per campionats de lliga, copes nacionals i per la Champions League. Als estius, les millors jugadores de les millors seleccions nacionals, a més de gaudir d'un merescut temps de descans, passen unes setmanetes lluitant pels campionats continentals o pel Mundial.

Sembla innecessari haver d'explicar tot això? Segurament. Si aquest projecte s'hagués d'entregar a països com Alemanya, Suècia o Estats Units, per dir-ne només uns pocs exemples, no hagués fet falta incidir en tots aquests paràgraf. Al nostre país, però, el futbol femení és tan menyspreat, tot i que ara es comencin a veure petites iniciatives per a capgirar la situació (professionalització d'alguns equips o lliga patrocinada per Iberdrola), que tota reclamació d'atenció és sempre poca.

Aquesta marginació arriba fins i tot a les recerques dels historiadors i investigacions com mostra Xavier Carmaniu (2015) en l'article *Els llibres que no compraré per Sant Jordi*:

Hi ha un altre llibre pel que no em gastaré ni un cèntim: la història del futbol femení a Catalunya. I mira que m'agradaria llegir qui van ser les primeres dones que van saltar a un terreny de joc per donar cops de peu a una pilota. Saber com es deien, si eren nascudes a aquí o eren estrangeres com Gamper, poder saber d'una vegada per totes si els seus pares, germans i marits eren esportistes. Saber si tenien estudis, quina roba portaven per jugar. Saber què en van dir els diaris de l'època. Saber si van jugar gaires partits. Si les van prendre seriosament (...). Hi ha tants llibres que no compraré... i mira que m'agradaria, però no podrà ser perquè no existeixen.

Carmaniu (2010) al seu llibre *Història amb pilotes* exemplifica les dificultats de les noies per jugar a futbol amb la pel·lícula *Bend it like Beckham* (Vull ser com Beckham): “la protagonista és una noia angloíndia que juga a futbol. I ho fa molt bé, però d’amagat dels seus pares que, de saber-ho, no acceptarien de cap manera que la seva estimada filla practiqués un esport presumptament masculí. Col·locar un historiador al mig de la trama de la pel·lícula perquè donés una conferència als progenitors de la protagonista i, de passada, als espectadors hauria entorpit el ritme d’una comèdia sensacional. Però el cert és que a la noia futbolista li hauria estat molt útil per explicar als seus respectables pares que, des que el futbol és futbol, les dones han donat coces a la pilota. O si més no, ho han intentat, malgrat els enormes entrebancs posats pels homes”.

Entrebancs com la normalització que havia patit Susanna Soler (2010): “«Felicidades. ¡Has jugado como un hombre!» Así es como, estrechándome la mano, me felicitó un miembro del equipo médico después de uno de mis mejores partidos de fútbol sala en el Campeonato de 1998 (no hace muchos siglos...). En ese momento, justo después del partido, con la adrenalina al máximo, interpreté claramente que el comentario era positivo y con buena intención, así que no dudé en darle las gracias por el elogio. Pero... me dejó algo perpleja. ¿Por qué hay que jugar «como un hombre» para jugar bien?”.

Si en la societat actual encara és costosa la inclusió del futbol femení, imagineu durant els inicis d’aquest esport, en aquella Anglaterra de finals del Segle XVIII i principis del XIX, bressol del futbol: “ara pot costar de creure, però ja el 1895 un enfrontament entre un equip format per noies del nord d’Anglaterra contra un altre de procedents del sud va congregat vuit mil espectadors en un estadi a Newcastle”. El rècord d’assistència per un partit de futbol femení del Futbol Club Barcelona, amb 8.369 espectadors, data del mes de març de 2016 en l’anada dels quarts de final de la Champions League contra el PSG, el “major pressupost del futbol femení europeu i amb algunes de les majors estrelles del planeta” segons El Periódico (2016). El progrés, en aquest país, ha estat curt.

Pel que fa als orígens del futbol femení a Anglaterra, Carmaniu (2010) explica les roques que les pioneres es van trobar pel camí i que van haver de superar amb tantes i tantes dificultats:

Si la premsa no era gaire favorable al futbol femení en tant que esport, les institucions polítiques tampoc no l’acceptaven de bon grat i van posar tots els entrebancs possibles perquè no tingués èxit entre les dones angleses. El 1902 la federació anglesa (FA) va prohibir que els clubs federats masculins

juguessin partits contra formacions femenines. Els arguments físics i sanitaris per frenar el desenvolupament del futbol de dones eren habituals. N'hi havia que tenien un punt de voluntat científica, però d'altres simplement eren ridículs, sobretot quan, a més, es feia esment a qüestions estètiques.

Els contraris al futbol femení també esgrimien que el vestuari utilitzat per a la pràctica d'aquest esport era inapropiat per a les noies, ja que s'utilitzaven pantalons, una peça vetada a les dones de l'època. Fins a la dècada de 1920, va haver-hi equips on l'uniforme de les jugadores era amb faldilla i, fins i tot, amb barret, per no deixar el cap al descobert mentre jugaven.

En l'àmbit mèdic hi havia justificacions per aconsellar les dones que ni se'ls acudís de saltar a un terreny de joc que eren amenaces en tota regla, com ara que els moviments bruscos a què les futbolistes sotmetien el seu cos els podia acabar provocant un càncer de mama, una malaltia quasi sempre mortal a principis del segle XX. Aquesta mena de discursos també es feien servir per avalar la prohibició que les nenes angleses juguessin a pilota a les escoles, mentre es fomentava la pràctica futbolística entre els nens.

El 1921, la FA va prohibir que les dones practiquessin aquell esport ni als terrenys de joc ni a la resta d'instal·lacions dels clubs que estaven federats. Els clubs de dones es van haver de conformar a entrenar i jugar en espais públics, sobretot parcs, que evidentment no reunien unes mínimes condicions perquè aquella activitat es convertís en un esport de masses, com ho era la lliga d'homes.

El futbol femení oficial a Anglaterra va estar prohibit fins el 1971. A Catalunya, malgrat no es prohibís el futbol femení, no va estar reconegut fins el 1980. El 1914, però, "ja s'havien vist dones futbolistes a Barcelona" com explica Carmaniu (2010), qui també recull la crònica d'aquell primer partit femení feta per *Mundo Deportivo*, on "l'ideal de bellesa femenina pesava més que la pràctica esportiva":

Esta primera actuación de la mujer en el viril futbol, no nos satisfizo, no solo por su poco aspecto sportivo (sic), sino que también porque a las descendientes de la madre Eva les obliga a adoptar tan poca adecuadas como inestéticas posiciones, que eliminan la gracia femenil.

Pel que fa al Futbol Club Barcelona, club del qual s'han obtingut dades recollides a l'edició del febrer de 2007 de la Revista *Barça*, “fins a finals dels anys 20 no hi ha rastres de dones practicant esport”, i “del futbol femení, no hi ha notícia fins als anys 70”. El dèficit de dones esportistes del club era molt important el 2007: “dones que fan esport al club (16%), enfront del de dones que fan esport a Catalunya (37%)”.

Carles Santacana, a la revista *Barça* explica els orígens del futbol femení al club:

El primer partit de futbol femení en què va jugar un equip del Barça, tot i que encara no duien la samarreta del club, va ser amb motiu d'un festival benèfic el dia de Nadal de 1970. Les noies del Barça van jugar contra la UE Centelles, que ja tenia un cert rodatge. L'exporter Antoni Ramallets entrenava les jugadores blaugrana, en unes primeres passes que encara no eren preses gaire seriosament.

El club va seguir endavant amb el futbol femení, que va participar en el primer campionat de Catalunya oficials (1971-1972). El futbol femení no va ser reconegut oficialment per la Federació fins al 1980, quan es va crear un comitè de futbol femení.

3.2.4. Valors formatius:

3.2.4.1. +KESPORT!:

La Federació Catalana de Futbol (2016) ha engegat aquesta temporada una campanya, *+KESPORT!*, per fomentar una sèrie d'hàbits i valors als joves futbolistes per implementar tant sobre el terreny de joc com durant la vida diària.

Què és *+ KESPORT!?*

- “Un programa específic de reforç i ajuda pedagògica als entrenadors” que servirà per a la “promoció en els nens i les nenes d'hàbits saludables d'activitat física i alimentació, però sobretot d'ajuda en la gestió d'emocions i sentiments, el tractament de la igualtat de gènere i la resolució de conflictes mitjançant activitats complementàries i no invasives en la dinàmica dels seus clubs, allà on viuen i practiquen”.
- “Un repte innovador en el futbol català, inicialment aplicat a setanta clubs de barris i de zones on els jugadors poden presentar risc d'exclusió social i on el futbol pot esdevenir una

de les poques vies de socialització a mà per reparar el dany de viure en un ambient crispat i contaminat”.

Què suposa pels nens i nenes que juguen a futbol?

- “El futbol representa per als nens i les nenes una escola de vida, una microsocietat en què treballen, s’esforcen i adquireixen responsabilitats. La dinàmica de grup derivada de l’entrenament i el joc, culminada el cap de setmana amb el pic emocional i físic dels partits, tan exigent, acaba sent un assaig de la seva futura relació amb el món; és en el futbol on aprenen el valor d’estar en els moments durs i de saber acompanyar les derrotes”.
- “Aquesta és la filosofia: ser flexible, ser complementari i ser eficaç des de la convicció que els nens i les nenes rendiran més i guanyaran més partits si col·lectivament han assumit compromisos i enfortit la companyonia”.

Quin paper representen els entrenadors?

- “L’entrenador és la clau, el referent i el líder de tot equip formatiu. D’ell depèn generar la confiança suficient en els seus jugadors/es perquè aquests l’adquireixin amb el pas dels dies i dels entrenaments. Ha d’expressar-se amb autoritat però sense cridar, ser just en les seves decisions, creatiu i innovador i, per descomptat, compartir les ganes d’aprendre, de sumar nous coneixements”.
- Habilitats que ha de tenir l’entrenador: “estar compromès, té iniciativa; sap treballar en equip; és un bon exemple per als participants; té disposició per adquirir nous coneixements; és creatiu i innovador; és just amb les decisions; té coneixements tècnics; sap escoltar activament, és empàtic; genera confiança i confia en els participants; se sap expressar i explicar, no crida; i és observador”.
- “El projecte posarà en mans d’aquests entrenadors eines que potenciïn altres aspectes, com la gestió d’emocions i sentiments, l’alimentació saludable, l’hàbit de la mateixa activitat física, la qüestió de la igualtat de gènere o la resolució de conflictes. Amb tècniques de reflexió sobre estereotips o prejudicis, jocs, preguntes i situacions d’incidència pedagògica que enriquiran l’entrenament de centenars de nens i nenes (de 6 a 12 anys) a partir d’aquesta temporada 2016-17, el projecte busca col·laborar sense interferir ni modificar el treball dels entrenadors”.

Quins valors o habilitats es reforcen “amb la col·laboració dels clubs, directius, entrenadors/es, famílies i jugadors/es”?

- 1) Autoconeixement: conèixer-se un mateix; 2) Empatia: saber posar-se en el lloc dels altres; 3) Relacions interpersonals: com ens relacionem amb els altres; 4) Comunicació assertiva: dir el que es vol dir, però ben dit; 5) Pensament creatiu: buscar el màxim d'alternatives; 6) Presa de decisions: decidir el millor per a nosaltres i els altres; 7) Pensament crític: tenir opinió pròpia; 8) Gestió d'emocions i sentiments: control de les pròpies emocions; 9) Gestió de tensió i estrès: control de situacions estressant; 10) Solució de problemes i conflictes: afrontar els conflictes de la millor manera; 11) Treball en equip: junts és millor.

3.2.4.2. Conflictes:

Si campanyes com +KESPORT! són tan importants, és per la falta d'educació de què s'omplen els camps de futbol setmana rere setmana, ja sigui en partits d'adults o d'infants de 5 o 6 anys, com explica Carles Capdevila (2016):

“27 DE FEBRER: suspès un partit de futbol de nens de 5 anys entre Torreforta i la Canonja per un intent d'agressió a l'àrbitre. 13 de març: diverses jugadores del Femenino Cáceres agredides per futbolistes de l'altre equip, el Naranja de Córdoba, i per aficionats cordovesos, entre els quals la mare d'una de les rivals. 15 de març: aficionats del PSV Eindhoven desplaçats a Madrid per la Champions cometent actes d'humiliació racista contra pidolaires romaneses. Són tres exemples recents que he vist publicats que van des del futbol dels nens més petits fins al femení o al masculí. No són cap casualitat ni cap anècdota. És tan habitual i assumit que el futbol genera i promou la violència que fa mandra i tot començar un article per denunciar el que ja sabem.

En els anys que he visitat camps de futbol de canalla he vist bones intencions dels clubs, però no he vist reduir el comportament patètic de moltes famílies. Ni tampoc he vist rebaixar la violència ni el racisme als estadis professionals.

Caldria intensificar les mesures des de dalt i des de baix. Ser radicals castigant la violència i el racisme als camps de futbol que veu tot el món. I ser igualment estrictes apartant del futbol escolar i infantil els pares o mares que, a crits i a cops, fan exactament el contrari d'educar les criatures”.

L'origen de tot el trobem quan els nens són petits i comencen les primeres converses sobre l'activitat extraescolar a què es vol apuntar el seu fill o filla. Si els infants tenen l'oportunitat de decidir què fer, ja és un bon primer pas (hi ha moltes famílies que obliguen els seus fills a practicar un esport o altre encara que no els agradi; els conflictes en aquests casos acaben sent inevitables dins de l'equip). Què passa si el nostre fill ens diu que vol practicar un esport que no ens agrada? Posem d'exemple el futbol base, un esport que potser algunes persones podrien relacionar fermament amb baralles, violència i competències insanes.

Cati Lecumberri (2012), igual que la FCF, també troba en els entrenadors la clau de la formació en valors dels nens, sigui l'esport que sigui:

“L'entrenador o entrenadora que usa l'esport competitiu com a eina pedagògica sempre pot treballar els aspectes positius de la competició ben entesa, és a dir, els valors que hi poden anar associats: el treball en equip, la lluita, l'esforç... Però l'esport, en ell mateix, no ha de ser forçosament educatiu. El converteix en eina educativa el professional que en fa un bon ús, i això requereix una formació específica”.

Referent a la competició, Míriam Segura (2013) conclou que, tenint en compte els pensaments, les pors i el nerviosisme dels nens, “tot i que pot resultar una eina positiva si s'utilitza per motivar els jugadors, pot girar-se fàcilment en contra i convertir-se en un element de pressió i en un estímul negatiu”.

Per suprimir els possibles conflictes de la competició cal un toc de psicologia, més encara tenint en compte que “els nens i els adolescents entren l'esport per establir relacions socials. Al mateix temps, el fet de passar-ho bé fent esport esdevé un element imprescindible” (Míriam Segura, 2013). Tot i això, segons el 100% d'entrenadors consultats per Segura (2013), “la vessant psicològica de l'esport està molt deixada de costat i es dedica molt poc temps a treballar aquests aspectes; l'elevat nombre de jugadors, les exigències de la competició i la necessitat de realitzar aprenentatges tècnics i tàctics els impedeixen parar-se a pensar com millorar l'autoestima dels jugadors, com gestionar el temps al camp, com sortir tranquils a competir o com acceptar la derrota”.

Segura (2013) proposa un seguit d'intervencions per superar aquestes mancances de què es queixen molts entrenadors i que, evidentment, repercuteixen directament en els propis futbolistes:

- a) Formar a l'equip tècnic i oferir-li recursos per treballar en una línia educativa i, al mateix temps, formativa.
- b) Fer partícips els familiars i els jugadors de la filosofia del club o de l'entitat, i integrar-los en l'associació.
- c) Donar a conèixer pautes d'actuació en el terreny de joc i fora d'aquest, tant pels pares com pels jugadors i els tècnics, que potenciïn un creixement personal així com d'equip.
- d) Elaborar un codi de conducta previ a l'inici de la temporada o a partir dels conflictes que vagin sorgint.
- e) Prioritzar la dimensió formativa de l'esport per sobre de la competitiva, especialment en les categories inferiors.
- f) Potenciar les trobades entre els diferents agents en situacions no competitives (menjars, sortides al medi natural, festes...), per facilitar el diàleg i l'intercanvi d'opinions entre uns i altres.
- g) Crear un premi o un reconeixement que acrediti el joc net o la bona conducta dels pares, jugadors i entrenadors.

Laureano Ruiz (2013) també afegeix la psicologia a una de les tantes matèries que han de dominar els entrenadors: “davant la transcendental missió que realitzen, a més de saber de futbol han de saber de fisiologia, anatomia, higiene, biomecànica, pedagogia i psicologia”.

3.2.4.3. Famílies:

El que també és un handicap en la formació dels nens, i també hi coincideixen la majoria d'autors, és la relació de las famílies amb el futbol, el club i els entrenadors.

Segura (2013) assegura que “el rol de l'entrenador no sempre està clar ni delimitat. Aquest agent, format per a la pràctica esportiva, hauria de ser capaç de transmetre la seva filosofia esportiva (o la del club) als pares, i fer-los còmplices d'aquest treball. La cooperació hauria de ser contínua per aconseguir, entre tots, un dels objectius principals de l'esport de base: formar i educar nois i noies mitjançant l'esport. És i hauria de ser objectiu dels educadors, entrenadors i monitors esportius conscienciar els pares i mares del rol que exerceixen, i facilitar-los els recursos necessaris perquè esdevinguin un element positiu més del complex procés educatiu”.

Laureano Ruiz té molt clar que ser entrenador és ser el dolent de la pel·lícula de cara a les famílies: “ens hem d'habituar a les crítiques i no esperar copets a l'esquena o mostres d'agraïment. Al futbol, el normal és que el partit el guanyin els jugadors i els entrenadors el perdin”. Fins i tot critica l'actual corrent que corre principalment des de les graderies i diu: “als

nens, deixeu-los jugar. No els carregueu amb indicacions i consells. Que floreixi la seva personalitat". "A què ens dediquem aleshores?", qüestiona el càntabre.

En l'intrusisme familiar a les preses de decisió de l'entrenador, en destaca aquells que tenen la victòria com a únic objectiu: "Saber comportar-se, l'esportivitat, el plaer davant la realització d'una gran jugada, la satisfacció per millorar els gests tècnics i, sobretot, aprendre a jugar — entendre el futbol i la seva lògica—, per a ells no té cap valor, quan en aquestes edats (futbol base) és més important aprendre i divertir-se que guanyar. En els seus pensament només hi ha una paraula: guanyar!". Malauradament, l'estil a no seguir ("Guanyar-Guanyar") és també la base de molts entrenadors i directius.

Aquest estil, per cert, pot portar a la frustració i abandonament del futbol per part dels nens: "La competitivitat, la dedicació, el sacrifici, l'esforç, aprendre a guanyar i a perdre, formar part d'un col·lectiu, etc., són conceptes potencialment educatius. El futbol és capaç de moltes coses: unir a la gent, transmetre missatges positius, valors... No importa el lloc de procedència, la religió o les creences d'una persona o grup social, el futbol és una activitat que cohesiona. Lamentablement, hi ha violència als camps, els espectadors perden el civisme i el respecte cap als altres, el nivell d'exigència als jugadors s'extradimensiona... i, a la part més baixa de la piràmide, els nens i nenes es frustraven i abandonen l'esport" (Míriam Segura, 2013).

Laureano Ruiz divideix les famílies en dos grups ben diferenciats:

- "Els que cooperen amb els clubs acompanyant en els transports i els desplaçaments, i ajudant els tècnics amb els seus comentaris, elogiosos o crítics, que ens permeten corregir els errors. Animen a l'equip, sense menysprear els rivals i gaudeixen amb el joc dels seus fills".
- "Els que no comparteixen les idees racionals que precisa un esport d'equip. Els que, amb els seus comentaris despectius, provoquen l'incendi en el qual els seus fills són els primers en cremar-se («tot t'ho has de fer tu, la resta són mol dolents» o «l'entrenador només es preocupa dels seus endollats»). El menyspreu al tècnic davant dels fills és el major dels disbarats, perquè en aquestes edats l'entrenador és un pilar fonamental en la seva formació humana i futbolística. La majoria d'aquests pares mai fallen als partits i entrenaments, prenen notes tècniques, graven en vídeo els partits o dirigeixen el joc durant el partit (primer als seus fills i, amb el temps, a la resta)".

Carles Capdevila (2016), que també classifica les famílies en diversos grups, comenta en clau d'humor, però amb total fermesa que "el futbol per a nens és una activitat meravellosa, només

té un problema: els pares, els aficionats més perillosos, el Front dels Ultra-Pares. Quan el seu fill té la pilota, corren paral·lelament a ell al camp mentre criden un: «Tu sol!!!». Finalment, per recuperar l'àlè, tornen a la base per a llançar trossos del berenar als pares de l'altre equip”.

- Taxista: “El més inofensiu. El porta, marxa al bar, el recull i li diu «com ha anat?». Aquest com a mínim molesta poc.

- Pesat: “El que sempre diu que «el meu fill juga poc » o «l’entrenador té la culpa». Aquest pare que porta vídeos i diu «Tinc un vídeo de Messi als set anys (jugant a futbol) i el meu fill fa el mateix».

- Entrenador-motivador: “Aquest senyor que ha vist massa informatius d’esports i es creu Cholo Simeone, Guardiola, Luis Enrique o Zidane, i que li fa uns sermons increïbles al seu fill. Aquest senyor oblida que ni ell és ni Guardiola, ni el seu fill és Messi”.

El periodista culpa els pares dels ambients als camps de futbol: “té conya que la pitjor activitat pedagògica sigui l’única en la que els pares estem presents, i sigui la pitjor per la nostra culpa.

Vas a un camp de futbol, veus un nen de set anys que agafa la pilota, el seu entrenador li diu «passa-la, passa-la», i apareix un energumen des de la grada, que és el seu pare, dient-li «tu sol, tu sol!»”.

En relació als nombrosos decàlegs i manaments que s’han escrit per ser un bon pare al futbol, i que ja els podem trobar a les entrades de molts camps, Capdevila en destaca tres: “no donis directrius al teu fill, dóna-li suport; no pressionis ni facis crits, i no parlis malament dels seus companys ni de l’entrenador. Jo en conec molts que si no poden fer això, se’n van cap a casa”.

Per últim, assenyalant la funció principal dels pares al futbol en relació als seus fills, que és acompanyar-los i donar-los suport i confiança, assegura que “sembla bastant elemental que si vols donar confiança el teu fill, doncs confia en ell i digues-li «fes el que vulguis o el que puguis, i tranquil, que passi el que passi estarem bé, perquè això és només un joc»”.

3.2.4.4. Mitjans de comunicació

Segons José Luis López del Amo (2007), són culpables de la violència al futbol “els mitjans de comunicació, que fomenten, encara que sigui indirectament, actituds de fanatisme, sectarisme, violència, masclisme..., perquè qualsevol cosa que vengui sembla vàlida. Del

conegut triple component que han d'oferir els mitjans de comunicació (formar, informar i entretenir), el primer no el trobem als mitjans esportius”:

«Com poden formar diaris esportius que prenen partit de manera descarada per un equip en concret, perquè aquest és el seu negoci, i sistemàticament desqualifiquen tot el que procedeix del rival?». Potser no en són conscients, però la conseqüència que se'n deriva és la creació d'odis, rivalitats mal enteses i xenofòbies.

Que, des dels anys setanta i vuitanta, hi hagi «ultres» al futbol, que un pare insulta un àrbitre en un partit de juvenils davant del seu fill, que s'escriu l'equip rival únicament pel sol fet de saltar al camp ja sembla normal. Cap mitjà no ho recull com una incidència destacable. S'ha de produir una agressió greu al col·legiat perquè els mitjans de comunicació ho recullin com a notícia. Sembla que s'hagi normalitzat que al futbol s'ha d'anar a insultar l'àrbitre, per esbravar-se, d'aquesta manera, de les frustracions familiars o dels problemes a la feina.

Carles Capdevila (2016) també parla de la mala praxis dels mitjans de comunicació, amb actituds que ja estan instaurades a la nostra societat: “a les tertúlies de futbol, a les professionals i a les de bar, es lloa alegrement la picaresca, hi ha una tolerància alta amb el que l'eufemisme en diu «estar al límit del reglament», que sol voler dir saltar-se'l. «Tothom té dret a fer servir les seves armes», sentim, amb la dèria de les metàfores bèl·liques i ganes de justificar les pèrdues de temps, els desmais fingits, els penals inventats, el joc brut, els insults, les provocacions, les tanges i altres estafes. Un espectacle de masses que considera les trampes mediocres com a eina legítima i penalitza l'excel·lència com a provocació hauria de començar classes d'ètica des del nivell de P3” .

López del Amo (2007) hi insisteix: “L'esport és l'àmbit de la nostra societat on els valors masclistes i la discriminació per condició de sexe són més evidents, molt per damunt d'altres àmbits, com el laboral o el polític. Curiosament, els mateixos mitjans que, en una aparent defensa políticament correcta de la tolerància i la igualtat entre tots dos sexes, denuncien l'anomenada «violència de gènere», la manca d'oportunitats o de dificultats de les dones treballadores i les discriminacions salarials, fomenten el masclisme més ranci, ja que releguen l'esport femení a papers secundaris i, gairebé sempre, anecdòtics”.

Els exemples més clars els vam trobar a les passades olimpíades, i malgrat no fos sobre futbolistes (perquè el futbol femení és invisible a la premsa), és rellevant destacar-ho. Aquestes són algunes de les frases que *El País*, *El Plural* i *El Diario.es* (2016) van recollir a mode de crítica a la resta de mitjans de comunicació durant la celebració dels Jocs Olímpics de Rio de Janeiro: “El trío de las gorditas roza el milagro olímpico” (*QS Quotidiano Sportivo*); “la atleta que te enganchará al salto de pértiga en Río 2016; saltar, correr, andar, dormir, no hacer nada o hacerlo todo...da gusto verla en general; ¿es Allison Stokke la atleta más bella del mundo?” (*Marca Buzz*); “la mujer de un línea de los Bears ha ganado hoy una medalla de bronce en las Olimpiadas de Río” (*Chicago Tribune*); “mide 170 centímetros y pesa 98 kilos. Una portera de balonmano sin complejos en Rio2016 🍔🍟🐱 ” (*Marca*); “Él es el responsable de este triunfo (en referencia a la nadadora húngara Katinka Hosszu, que va aconseguir el rècord mundial en 400 metres)” (*NBC*); i per últim, el més comentat durant a Espanya, “la lista de buenorras internacionales en los Juegos Olímpicos de Río” (*El Mundo*)...

3.2.4.5. Les 14 normes de Johan Cruyff³

Igual que la Federació Catalana de Futbol, **Johan Cruyff** (2016) també va redactar unes normes, 14, “per ensenyar als joves que els valors de l’esport poden traslladar-se a la vida de cada dia”:

- 1- Esperit d’equip - «Sol no pots guanyar, ho hem de fer junts».
- 2- Responsabilitat - «Cuida el que et donen i utilitza-ho bé».
- 3- Respecte - «Tingues respecte pels altres».
- 4- Integració - «Convida els altres a les teves activitats».
- 5- Iniciativa - «Atreveix-te a fer una cosa nova».
- 6- Entrenament - «En un equip tothom s’ha d’ajudar mútuament».
- 7- Personalitat - «Sigues tu mateix».
- 8- Participació social - «Important dins i fora de l’esport».
- 9- Tècnica - «La base».
- 10- Tàctica - «Saber el que fas».
- 11- Desenvolupament - «Un esperit fort en un cos fort».
- 12- Aprenentatge - «Intenta aprendre cada dia una cosa nova».
- 13- Jugar junts - «És una part essencial del joc».
- 14- Creativitat - «La bellesa de l’esport».

³ Exjugador i exentrenador holandès que va revolucionar el futbol en les seves dues facetes. Va voler deixar escrit tot el seu llegat futbolístic i personal en la seva autobiografia *Johan Cruyff14*, publicada després de la seva mort, el març del 2016..

4. PÚBLIC OBJECTIU A QUI VA DIRIGIDA L'OBRA

El blog, que serà la part pràctica del TFG, va dirigit a totes aquelles persones relacionades amb el món de l'esport, del lleure i l'educació, en especial pels que ho fan dins l'àmbit del futbol, i encara més del futbol de base.

Des de les federacions i àrbitres, fins als clubs de futbol, amb tots els seus directius, coordinadors, entrenadors i jugadors, incloent-hi les famílies que formen una de les masses socials més conflictiva d'aquest esport.

Però també es vol aglutinar professionals de l'educació i el lleure, així com periodistes esportius i, sens dubte, la gent que conformen els clubs d'altres esports, també amb les seves famílies, que trobaran que els objectius del blog són inclusius i adaptables per a qualsevol esport de base.

Pel que fa al *target* segons l'edat, tota aquesta gent descrita prèviament estarien aproximadament entre els 18 anys i els 65, i els podríem segmentar en dos grans grups segons aquest criteri:

- **Els joves fins a la trentena.** És l'època de formació com a professionals de l'àmbit educatiu o esportiu, i també quan molts comencen a enfrontar-se a l'educació i la formació esportiva des de l'altre cantó, com a pares.
- **A partir dels 30 anys i fins els 65.** És el gruix d'edat que conformen la major part d'aficionats de futbol base i d'on sorgeixen bona part dels conflictes d'aquest esport; focalitzant-nos en els professionals de l'educació i l'esport, comporta el gruix més important de la vida laboral de les persones.

5. METODOLOGIA

Hi ha dos metodologies d'investigació, la qualitativa i la quantitativa, com reafirmen Pita Fernández i Pértegas Díaz (2002), que a més les comparen:

Diferències entre investigació qualitativa i quantitativa	
Investigació qualitativa	Investigació quantitativa
Centrada en la fenomenologia i comprensió	Basada en la inducció probabilística del positivisme lògic
Observació naturista sense control	Mesurament penetrant i controlat
Subjectiva	Objectiva
Inferències de les seves dades	Inferències més enllà de les dades
Exploratòria, inductiva i descriptiva	Confirmatòria, inferencial i deductiva
Orientada al procés	Orientada al resultat
Dades “riques i profundes”	Dades “sòlides i repetibles”
No generalitzable	Generalitzable
Holístic	Particularista
Realitat dinàmica	Realitat estàtica

Font: Elaboració pròpia a partir de «Investigación cuantitativa y cualitativa»

5.1. METODOLOGIA QUALITATIVA:

Segons Taylor i Bogdan (1992), “les entrevistes qualitatives són flexibles i dinàmiques i han estat descrites com no directives, no estructurades, no estandarditzades i obertes” i les defineixen com “reiterats encontres cara a cara entre l'investigador i els informants, encontres dirigits cap a la comprensió de les perspectives que tenen els informants respecte les seves vides, experiències o situacions, tal com les expressen amb les seves pròpies paraules”.

També han descrit els “diferents modes de guiar les entrevistes inicials en aquesta mena d’investigacions”:

Preguntes descriptives.

Probablement la millor manera d’iniciar les entrevistes amb informants consisteixi en demanar-los que descriguin, enumerin o esbossin esdeveniments, experiències, llocs o persones de les seves vides, que els permetran parlar sobre el que ells consideren important.

Relats sol·licitats. *Moltes de les històries de vida clàssiques de les ciències socials s’han basat en una combinació d’entrevistes en profunditat i relats escrits pels propis informants (en alguns casos han inclòs el text íntegre de l’informant).*

L’entrevista amb quadern de bitàcola. *Els informants porten un registre corrent de les seves activitats durant un període específic; aquest registre proporciona una base per a les entrevistes en profunditat.*

Documents personals. *La major part de les persones guarden antics documents i registres, i estan disposats a mostrar a tercers com a mínim alguns d’aquells elements. Si a l’investigador li falta una idea general de les experiències que vol cobrir en les entrevistes, pot demanar als informants que li mostrin documents relacionats amb aquelles experiències abans de començar a entrevistar. Més endavant, en el curs de l’entrevista, aquells materials poden encendre records i ajudar les persones a reviuir antics sentiments.*

Grawitz (1984), per la seva part explica que aquestes entrevistes es poden dividir en diferents tipus:

Entrevista clínica psicoanalítica o psiquiàtrica. *Admet poques preguntes, l’enquestat escull els temes, en ocasions és un monòleg i tot el que diu importa. L’enquestador s’interessa pel contingut manifest del que diu el pacient, però també per la forma en què la diu.*

L’entrevista profunda. *L’enquestador és qui suggereix el camp a explorar. Es conserva una certa llibertat en la forma de portar l’entrevista, com l’enquestat en la forma de respondre. L’enquestador observarà el contingut latent i analitzarà les dades de manera qualitativa.*

L'entrevista de respostes lliures i l'entrevista centrada. Es caracteritzen per nombroses preguntes, cosa que ofereix a l'enquestador una orientació flexible. L'entrevista centrada té per objecte l'atenció en una experiència. El seu mètode és més estricte que el de l'entrevista de respostes lliures, ja que l'elecció dels enquestats i l'objectiu són més precisos. La diferència amb el tipus d'entrevista precedent està en l'elaboració prèvia d'hipòtesis, l'establiment d'una guia d'entrevista –a la qual se li poden afegir més preguntes– i que els resultats es quantifiquen tot i que l'anàlisi es qualitatiu.

L'entrevista de preguntes obertes. Es fan preguntes precises redactades prèviament i se segueix un ordre previst. L'enquestat, per la seva part, és lliure de respondre com desitgi, però dins del marc de la pregunta feta.

L'entrevista de preguntes tancades. Aquests tipus d'entrevista és la més estructurada. S'utilitza un qüestionari estandarditzat amb preguntes redactades per endavant, amb un ordre que l'enquestador ha de respectar, i la resposta és amb una elecció limitada.

5.2. METODOLOGIA QUANTITATIVA

Yin (1989) assegura que “els mètodes quantitativs només se centren en informació verbal obtinguda a través d'enquestes per qüestionaris”. Segons Piedad Martínez (2006), les metodologies quantitatives consisteixen en “el contrastament de teories ja existents a partir d'una sèrie d'hipòtesis sorgides de la mateixa, sent necessari obtenir una mostra, ja sigui en forma aleatòria o discriminada, però representativa d'una població o fenomen objecte d'estudi”. I assegura que són “útils per a la fase de justificació-confirmació” dels fets investigats i tenen com a objectiu principal “determinar amb quantes vegades o quina freqüència ocorre un determinat succés”.

Pita Fernández i Pértegas Díaz (2002) en la mateixa línia detallen que “es recullen i analitzen dades quantitatives” per determinar “la força d'associació o correlació entre variables, la generalització i objectivació dels resultats a través d'una mostra per fer inferència a una població de la qual tota mostra procedeix”. També es pretén explicar “per què les coses succeeixen o no d'una forma determinada”. En altres paraules, la metodologia quantitativa d'investigació consisteix en “contrastar hipòtesis probabilísticament i en cas de ser acceptades i demostrades en circumstàncies distintes, a partir d'elles elaborar teories generals.

L'estadística disposa d'instruments quantitatius per contrastar aquestes hipòtesis i poder acceptar-les o rebutjar-les”.

Característiques segons Bryman (1988):

Relació amb l'enquestat. *El contacte de l'investigador amb el subjecte d'estudi és pràcticament nul. Com que l'investigador quantitatiu manté aquest distanciament, la seva postura respecte al subjecte d'estudi és la d'un intrús, la d'un desconegut que aplica un marc de treball establert a priori sobre l'objecte de la seva investigació i que s'implica el menys possible en el context social on es desenvolupa el fenomen a ser estudiat.*

Objectiu. *Confirmar o no la veracitat de teories i conceptes.*

Estructura. *S'adopta un enfocament estructurat per estudiar el fenomen.*

Generalització estadística dels resultats. *Possibilita inferir les troballes de la investigació en poblacions més grans.*

Estàtica. *Transmet una visió de la realitat social que és estàtica com a conseqüència de que tendeix a descuidar l'impacte i paper del canvi en la vida social.*

Externa. *Els investigadors quantitatius veuen la realitat socials com a externa als subjectes i com una força que els condiona.*

Procediments sistemàtics. *Les dades que emanen d'investigacions quantitatives són considerades, sovint, com tangibles, rigoroses i fidedignes. Aquests adjectius suggereixen que les dades posseeixen una precisió considerable, han sigut recollits a través de procediments sistemàtics i poden ser fàcilment contrastats per un altre investigador.*

Ugalde i Balbastre (2013), per la seva banda, també asseguren que hi ha inconvenients en aquesta mena d'investigacions: “en les ciències socials, l'acumulació de fets no és suficient per explicar fenòmens socioculturals”.

5.3. BENCHMARKING

Un benchmarking “és una metodologia que proporciona un enfocament comparatiu i lògic orientat a comprendre i avaluar de manera objectiva les fortaleses i debilitats d'un determinat objecte d'estudi” (Juan Cristóbal Cobo, 2009) i s'ha realitzat aquest mètode amb tres portals digitals d'internet que, ja siguin per la temàtica o pel tipus d'articles realitzats, tenen característiques comunes amb el meu projecte.

5.3.1. Fútbol base para todos (<https://futbolbaseparatodos.wordpress.com/>):

APARTATS DEL BLOG/WEB:

- a) **Presentació.** Introducció sobre les persones que realitzen el blog, l'objectiu i el target a qui s'adrecen.
- b) **Articles.** Recull d'articles "publicats en llibres, revistes i a la pròpia xarxa".
- c) **Tasques.** Exercicis d'entrenaments classificats per "escalfament", "possessió", "finalització" i "partits modificats".
- d) **Entrevistes.** Podem trobar tota mena d'entrevistes amb gent d'àmbits ben diferents dins del món de futbol.
- e) **Recomanacions.** Apartat on ens recomanen llibres, debats, xerrades, aplicacions o fins i tot vídeos de YouTube relacionats amb el món del futbol.
- f) **Currículum.** On hi ha tant la formació acadèmica com la formació complementària, altres cursos i seminaris, així com l'experiència professional, les publicacions realitzades per l'autor i el nivell d'idiomes.
- g) **Contacte.** Formulari tancat on enviar comentaris a l'autor amb les pestanyes de "nom", "e-mail" i "comentari" obligatòries, i l'opció incloure la URL del teu blog o web.

PÀGINA D'INICI:

- a) **Fons.** Hi ha una imatge fixa d'un camp de futbol duplicat.
- b) **Menú.** El trobem alineat a la part superior dreta, separat del contingut del blog.
- c) **Primera pantalla.** El primer que veiem és la fotografia d'uns nens que estan fent exercicis d'estiraments acompanyats de l'entrenador, encapçalada pel nom del blog en cos de titular (FÚTBOL BASE PARA TODOS) i d'una frase *motivacional* ("Lo que hagas por ti, morirá contigo. Lo que hagas por tus jugadores perdurará para siempre. Liderar es servir").
- d) **Organització dels articles.** Si baixem el cursor, trobem un seguit de publicacions on hi ha el titular; seguit a sota de la data de publicació (estan tots ordenats per la data de publicació, és a dir, el més nou és a dalt de tot i el més vell, avall) i el nom de l'autor (en aquest cas, gairebé totes són de la mateixa persona); més avall veiem la fotografia (en els casos que l'han inclòs al capdamunt de l'article); després podem llegir l'article incomplet que ens convida a llegir-lo sencer fent clic a *Sigue leyendo* →; i per últim trobem un requadre amb les categories a què pertany l'article, les paraules amb què s'ha etiquetat i l'enllaç per deixar-hi un comentari.
- e) **Widgets.** A la columna de la dreta trobem quatre elements més, un cercador, un widget amb el compte de Twitter del blog i dos més amb la imatge i l'hipervincle als webs dels dos col·laboradors del blog.

TIPUS D'ARTICLES:

De tots els articles que podem trobar (recull d'articles, tasques d'entrenament, recomanacions...), només em fixaré en les entrevistes. Als titulars ja hi ha el nom dels entrevistats i en la majoria de casos de persones que no són gaire reconegudes, també hi inclou el càrrec. Pel que fa entrevistes escrites, hi inclou una breu descripció del personatge (incloent-hi l'enllaç a les seves xarxes socials si en té) al principi, seguit del qüestionari on trobem les preguntes en negreta i les respostes en rodona. Al final del tot, un agraïment a l'entrevistat i un enllaç a un PDF amb l'entrevista. Les entrevistes ocupen entre dos i tres pantalles d'ordinador, i en cadascuna de les pantalles trobem una o dues fotografies. Hi ha també altres entrevistes a les que afegeix un vídeo de YouTube abans o després del text i entrevistes radiofòniques on únicament trobem el titular, l'enllaç al podcast i una fotografia.

5.3.2. Fútbol en Positivo (<http://futboledenpositivo.com/>):

The screenshot shows the website 'Fútbol en Positivo' with the following elements:

- Header:** INICIO, CONTACTO, ¿Quiénes somos?, ¿Quieres colaborar con nuestra web?, DATOS DEL CREADOR DE LA WEB, and a search icon.
- Logo:** FÚTBOL EN POSITIVO - Motivación para el entrenamiento de fútbol.
- Navigation Menu:** EJERCICIOS, FORMULARIOS, FRASES DE MOTIVACIÓN, Prep. física, TÁCTICA, FÚTBOL SALA, VÍDEOS MOTIVACIÓN.
- Follow:** Social media icons for Facebook, Twitter, Google+, Pinterest, YouTube, and LinkedIn.
- Main Content:** A large tactical diagram of a soccer field with colored circles representing players. Below it, the article title 'Principios tácticos defensivos: Marcajes' is displayed, along with a short description and social sharing icons.
- Sidebar (OTROS CONTENIDOS):** A list of various content categories such as 'ARTÍCULOS DE OPINIÓN', 'FICHAS DE ENTRENAMIENTO', and 'PLANIFICACIÓN DEPORTIVA'.
- Left Sidebar:** Includes a section for 'EJERCICIOS ENTRENAMIENTO DE FÚTBOL', a search bar, and a 'CURSOS PARA ENTRENADORES DE FÚTBOL' advertisement.

APARTATS DEL BLOG/WEB:

- Primer menú.** *Inici*, per anar al menú principal; *Contacte*, per escriure'ls qualsevol mena de dubtes o inquietuds; *Qui som?*, per conèixer el projecte; *Vols col·laborar amb la nostra web?*, per col·laborar-hi escrivint articles; *Dades del creador del web*, on coneixem el creador i la seva trajectòria al món del futbol.
- Segon menú.** *Exercicis*, amb tota mena d'exercicis de futbol; *Formularis*, plantilles i fitxes pràctiques pels entrenadors de cara a preparar i planificar partits, entrenaments i la temporada en general; *Frases de motivació*, la motivació és dins el nom del blog i, evidentment, havia de tenir apartat propi com aquest on trobem frases motivacionals

seguides de fotografies futboleras; *Preparació física*, amb exercicis de futbol centrats en la preparació física; *Tàctica*, amb exercicis de futbol centrats en la tàctica; *Fútbol Sala*, amb exercicis i articles d'opinió sobre el futbol sala; *Vídeos motivación*, igual que en el cas de les frases, però amb vídeos normalment de YouTube.

- c) **Tercer menú.** Trobem moltíssimes categories, entre les que destaco *Articles d'opinió*, on conèixer què pensen sobre el futbol els autors; *Entrevistes*, amb entrevistes amb persones de diferents àmbit dins del futbol; *Futbol base* i *Futbol Femení*, amb tot d'articles sobre el futbol base i el futbol femení.

PÀGINA D'INICI:

- a) **Fons.** És neutre, blanc.
- b) **Menú.** Trobem tres menús, un alineat a la part superior esquerra, on hi ha incloses dades de contacte i un cercador (el cercador és a la dreta del tot); a sota trobem una franja blanca amb el nom i el logotip del web, i més avall, també alineat a l'esquerra, un menú amb el contingut principal del web; sota aquest menú, en una columna a la dreta trobem el darrer menú, on hi ha "altres continguts"
- c) **Primera pantalla.** El primer que veiem és, a més dels tres menús ja explicats i la franja amb el logo i el nom, un widget amb l'enllaç a totes les xarxes de què disposa el web, una fotografia a l'esquerra que et convida i t'enllaça a la categoria d'exercicis de futbol (un dels punts estrella del web), i, a la part central, el nom sencer del projecte ("Fútbol en positivo - Motivación para el entrenamiento de fútbol) i part de la fotografia que encapçala el darrer article publicat.
- d) **Organització dels articles.** Els articles estan ordenats de manera cronològica i hi ha cinc nivells en la seva disposició. A dalt de tot omplint tot l'ample hi ha l'article més nou; la resta de quatre nivells els componen parells de notícies que ocupen individualment la meitat d'espai que la primera i, per tant, en conjunt emplen tot l'ample del blog. A cada article de la portada trobem la fotografia amb un element que ens indica el número de comentaris que té; a sota, les categories i subcategories a què pertanyen seguit de la data de publicació; més avall el titular i subtítol de l'article, i, per últim, elements per compartir els articles a les diferents xarxes socials, així com per enviar-los per correu electrònic.
- e) **Widgets.** Naveguis per on naveguis dins del web sempre trobaràs a l'esquerra una etiqueta negra amb el nom de "Feedback" que et permetrà enviar comentaris als autors. També trobem a la pàgina d'inici, sota el segon menú, un apartat anomenat "Follow" per seguir-

los a les xarxes socials. Pel que fa a les columnes laterals, estan plenes tant de recomanacions d'articles, com d'apartats del web, així com de publicitats pròpies i alienes.

TIPUS D'ARTICLES:

Els únics articles en què puc fixar-me són les entrevistes. Encapçalades per l'epíleg "Entrevistes" i seguit sempre del titular amb el nom de la persona entrevistada i, en la majoria de casos, amb el càrrec d'aquesta. El cos de l'article el podríem dividir en tres parts: la introducció a l'entrevistat i el motiu de l'entrevista que va d'un fins a un màxim de tres paràgrafs; una foto que, o està sota la introducció, o està entremig; i l'entrevista, on trobem les preguntes en negreta i les respostes en rodona.

5.3.3. La Jornada del Vallès (<https://www.lajornadadelvalles.cat/>):

APARTATS DEL BLOG/WEB:

- a) **Portada.** Pàgina principal del web.
- b) **Futbol.** Totes les peces de futbol estructurades en els submenús *EC Granollers, Primera Catalana, Segona Catalana, Tercera Catalana* i *El goleador del futbol vallesà*.
- c) **Handbol.** Totes les peces d'handbol estructurades en els submenús *Masculí (Fraikin BM Granollers i BM La Roca)* i *Femení (KH7 BM Granollers i Felmar BM La Roca)*.
- d) **Poliesportiu.** Totes les peces que no són ni de futbol ni d'handbol estructurades en els submenús *Atletisme (Curses de muntanya i Curses populars), Bàdminton, Bàsquet, Canicròs, Ciclisme, Futbol Americà, Futbol Sala, Gimnàstica Artística, Hoquei [Masculí (Recam Laser Caldes i Hoquei Sant Feliu) i Femení (Hoquei Bigues i CH Palau)], Motor, Natació (Natació Sincronitzada), Voleibol i Waterpolo*.
- e) **Municipis.** Totes les peces estructurades segons les diferents localitats que abasta el mitjà *(Aiguafreda, Caldes de Montbui, Cardedeu, Granollers, La Garriga, L'Ametlla del Vallès, La Roca del Vallès i Les Franqueses del Vallès)*.
- f) **Seccions.** Altres seccions de què disposa el portal web *(Air Goal Coaching, Des de la banqueta, Entrevistes, Esport i Salut, L'entrevista de Meritxell Reina, L'handbol segons Guillem Estapé, Publireportatges i Reportatges)*.
- g) **Contacte.** A dalt de tot, en una franja verda, trobem la data d'avui i les pestanyes de *Qui som* (descripció del mitjà), *Redacció* (organigrama), *Publicitat* (per anunciar-se dins el portal) i *Contacta'ns* (per posar-se en contacte per qualsevol altre motiu). També, a la dreta, hi ha els logotips de Facebook, Instagram i Twitter per accedir a les seves xarxes socials.

PÀGINA D'INICI:

- a) **Fons.** Hi ha una imatge fixa d'un camp de futbol duplicat.
- b) **Menú.** El trobem alineat a la part superior esquerra, just per sobre del contingut del blog.
- c) **Primera pantalla.** El primer que veiem és un petit menú verd sobre el panell principal horitzontal de color negre on hi ha el nom del portal i de les empreses dissenyadores, a més del menú principal. A sota trobem les dues notícies més importants del moment, una al costat de l'altra omplint tot l'ample del web, i més avall, omplint el mateix espai, trobem les següents cinc notícies més interessants. En aquestes prèvies de notícies veiem la categoria sobre el titular, i el nom del redactor i la data de publicació és disponible només en les dues principals. En totes set hi ha de fons la fotografia de l'article.

- d) **Organització dels articles.** Fora d'aquest primer cop d'ull, si anem més avall, trobem les notícies dividides per les següents categories: ocupant dos de les tres columnes de que consta la portada, a l'esquerra, hi ha en aquest ordre *Últimes notícies*, *Handbol*, *Hoquei*, *Esport base* i *L'esport per municipis*; a la columna restant de la dreta trobem *Més notícies*, *Futbol territorial vallesà*, *Premi golejador futbol vallesà*, i *Waterpolo*. Sota totes aquestes categories també n'hi ha d'altres com *Darrers articles*, *Darreres notícies* i *Articles de la setmana*. A la part més inferior del web hi ha una altra zona negra d'on calen destacar els menús de *Posts populars* i *Popular categories*. Aquí trobem diverses prèvies: la fotografia amb la categoria a la part inferior, seguit del titular, el nom del redactor, la data de publicació i el nombre de comentaris realitzats a l'article (en alguns casos també hi ha el subtítol); el titular dins un quadre blanc tallant la part inferior de la fotografia, seguit de la categoria, el nom del redactor, la data de publicació i el nombre de comentaris realitzats a l'article; titular, categoria, nom del redactor, data de publicació i nombre de comentaris realitzats a l'article sobre la fotografia...
- e) **Widgets.** A la franja més superior del portal, a la dreta, trobem els widgets de Facebook, Instagram i Twitter, així com a la zona negra inferior, a la dreta. També hi ha un cercador a la dreta del menú principal.

TIPUS D'ARTICLES:

Les entrevistes i els reportatges són els dos articles del *La Jornada del Vallès* que inclouré al blog del TFG.

Pel que fa a les entrevistes, no tenen una mesura estàndard, però són d'un mínim de 6 o 7 pantalles i poden superar les 10 en alguns casos. Com a eina de dinamisme, en cadascuna de les pantalles trobem sempre una imatge o una frase destacada. Les entrevistes són encapçalades pel titular (*Nom i Cognom de l'entrevistat: "Frase més destacada"*) sobre la fotografia, i al primer paràgraf hi ha la descripció, explicació o justificació de l'entrevistat, en negreta i amb un cos d'entre 1 i 2 punts superiors a la resta de la peça, seguit d'una línia horitzontal que serveix de separació i d'inici a l'entrevista. Com és habitual, les preguntes estan en negreta i les respostes en rodona, i finalitzen les entrevistes amb un agraïment a l'entrevistat i el contacte si escau.

Quant als reportatges, trobem algunes diferències. Tampoc tenen unes dimensions estàndard, però sí que són més curtes que les entrevistes, i poden anar de les 2 o 3 pantalles a les 6 o 7 com a màxim. La manera de titular és, evidentment, diferent, i ho tant ho fan amb algunes

declaracions del reportatge (sense el nom de l'autor) com amb qualsevol altre nom que resumeixi la temàtica de què tractarà, i se substitueix el paràgraf amb la descripció de l'entrevistat, amb la descripció del reportatge. Pel que fa a la resta, cal destacar una major presència d'elements multimèdia externs, ja siguin hipervincles o vídeos de YouTube, i l'ús de destacats per separar els diferents apartats dels reportatges.

5.3.4. Conclusions del benchmarking:

Després d'analitzar tres webs de temàtica esportiva (dos d'elles específiques del futbol), aquestes són les conclusions extretes de cara a la realització d'un blog propi:

APARTATS DEL BLOG/WEB:

De totes les categories, pestanyes o apartats analitzats, n'inclouré dos que són presents en els tres blogs i en la gran majoria de blogs i webs que trobem a la xarxa: Portada o Inici; Contacte, que integra Qui som? i Dades del creador del web de Fútbol en Positivo.

Com a Fútbol en Positivo, el futbol base i el futbol femení tindran una rellevància destacada amb una categoria pròpia per cadascuna.

La secció Entrevistes de Fútbol Base Para Todos i de Fútbol en Positivo no serà present al blog d'aquest projecte com a tals, però sí que trobarem un apartat on conèixer una mica més tots els entrevistats que hi participin, ja sigui per entrevistes individuals o pels reportatges.

Els Articles d'Opinió, que trobem a Fútbol en Positivo, seran útils tan perquè l'autor del blog expressi el seu punt de vista sobre els diferents temes tractats, com sobre d'altres d'actualitat del futbol base, amb l'objectiu de combinar en un futur els articles de l'autor amb els d'altres professionals que hi col·laborin.

PÀGINA D'INICI:

Com a Fútbol Base Para Todos, inclouré una imatge fixa de fons que s'identifiqui fàcilment amb el futbol, però, en aquest cas, sense repeticions per evitar els talls de la fotografia que en una imatge menys llisa que l'escollida per aquest blog, no quedaria gens bé pel contrast.

Pel que fa al menú principal, el blog serà influenciat per l'estructura de La Jornada del Vallès, amb la pertinent dinàmica de pestanyes per arribar als submenús.

La primera pantalla del blog serà modificable a mesura que s'ompli de continguts, fent un mix entre l'essència de Fútbol Base Para Todos, a l'inici, i La Jornada del Vallès, més tard. El primer cas, amb una imatge gran d'uns nens entrenant encapçalada pel nom del blog i d'una frase motivacional, i el segon, amb un requadre de la mesura de la imatge prèvia on col·locar els articles més destacats o més recents, i passant el nom del blog al rectangle superior.

També hi haurà un mix entre Fútbol en Positivo i La Jornada del Vallès pel que fa l'organització dels articles. L'objectiu, un cop totes les categories tinguin un mínim de quatre articles, seria organitzar els articles a la pàgina principal per categories, tenint al capdamunt els apartats de Darreres publicacions i Publicacions més destacades. Al principi, però, l'estructura a dues columnes s'organitzarà per ordre de publicació.

Quant als widgets on enllaçar a les xarxes social i correu electrònic, seran sempre presents en totes les pantalles del blog.

6. CRONOGRAMA DEL TREBALL

Des del mes de maig de 2016, amb les primeres reunions per decidir el tema del projecte, i fins el mes de maig de 2017, amb les últimes tutories, tancant-lo, ha passat un any ple de cerques d'informacions ben diverses, trucades, correus electrònics, entrevistes i tutories gairebé mensuals (a partir del setembre). A continuació s'especifica les dates i els llocs de les diferents entrevistes realitzades pel present projecte.

21-02-2017	Entrevista a Óscar García. Montornès del Vallès.
23-02-2017	Entrevista a Ferran Pericas. Montornès del Vallès.
27-02-2017	Entrevista a Marcela Herrera. Barcelona.
27-02-2017	Entrevista a David Raspall. Sant Fost de Campsentelles.
28-02-2017	Entrevista a Ricardo Carneado. Badalona.
09-03-2017	Entrevista a Jaume Marcet. Barcelona.
13-03-2017	Entrevista a Alba Gordo. Badalona.
14-03-2017	Entrevista a Alexia Putellas. Sant Joan Despí.
16-03-2017	Entrevista a Xavier Moreno. Barcelona.
20-03-2017	Entrevista a 'Titi' Camúñez. Sant Adrià del Besós.
22-03-2017	Entrevista a Joan Méndez. Granollers.
27-03-2017	Entrevista a Matilde Esteves-Garcia. Granollers.
30-03-2017	Entrevista a Israel López. Barcelona.
04-04-2017	Entrevista a Joan Sayós. Granollers.
07-04-2017	Entrevista a Albert Lesan. Barcelona.
19-04-2017	Entrevista a Isaac Guerrero per telèfon.

7. FUTBOL AMB BASE

7.1. PER QUÈ FER UN BLOG?

A l'inici d'aquest projecte, quan ja tenia clar que volia fer un blog, em preguntava: quina alternativa possible tinc per tractar aquest tema? Fer una revista? Fer uns reportatges audiovisuals? És una bogeria enfilar-me per aquests camins tot sol. És cert que en el projecte del blog cerco també col·laboracions de professionals per dir la seva, però aquestes, en principi, serien només puntualment, una de les poques maneres amb què pots convèncer algú per ajudar-te en un projecte sense cobrar ni un cèntim. Una revista comporta una extrema regularitat i moltíssima feina. Pel que fa a la idea dels reportatges audiovisuals, on necessitaria la major ajuda seria en el rodatge, i això sí que es podria plantejar per a enregistrar-se en uns pocs dies després d'un enorme treball previ realitzat per mi; però estar limitat a gravar en uns pocs dies, per no carregar de feina algú que m'ajudés voluntàriament, segurament em restaria brillantor al producte final.

Un blog és la millor eina per a treballar sol, en parelles o en grups de tanta gent com vulguis. La realitat és que hi treballaré sol, almenys a l'inici, així que anem a veure els punts forts d'aquesta plataforma:

- Malgrat m'estableixi una regularitat de publicació, la periodicitat és variable segons les circumstàncies; en altres canals com les revistes la regularitat és immodificable. I això no és positiu pel fet de poder retardar la publicació de la feina planificada, sinó per poder-hi incloure informacions o articles sorgits a última hora. Per exemple: en una revista inclouré tants articles com em càpiguen en el nombre de pàgines que hagi determinat que tingui, i es publicaran regularment segons hagi establert prèviament (setmanalment, mensualment, bimensualment...); en un blog, si tinc establert compartir dues entrevistes per setmana i, per qualsevol motiu, aconseguixo una tercera entrevista que m'interessa compartir, ho puc fer en el moment que vulgui.
- Un blog pot encabir tota mena de productes comunicatius. Hi ha lloc pel text i les imatges, evidentment. Però també hi ha espai pels vídeos, àudios o enllaços compartits d'arreu la xarxa.
- El *feedback* a través del mateix blog és directe, i encara més amb les xarxes socials que hi seran presents amb els widgets que hi podem posar de Facebook o Twitter entre d'altres. És una manera directa i senzilla d'arribar a molta gent que ens pot trobar i conèixer tant per ser usuaris de la plataforma amb què fem el blog (minoria), com a través de les xarxes socials (majoria).

- És un producte fàcil de veure a tots els dispositius possibles (podem adaptar la visió als diferents dispositius, mòbil, tablet o ordinadors) i que gasta poques dades d'internet, aspecte que avui dia és molt important. Carregar el text amb les fotografies i les vistes prèvies dels diferents elements que incloguin els articles té una despesa de dades molt petita, cosa que em beneficia molt, ja que d'aquesta manera els usuaris poden visitar el blog tant a casa, amb Wi-Fi, com al tren, bus, o on sigui.

7.2. NOM

Futbol Amb Base és el nom escollit pel projecte. Un joc de paraules amb el concepte principal del blog, el futbol base, amb el qual vull fer entendre que la riquesa del futbol del futur depèn del progrés del futbol base del present, un futbol base que s'ha de treballar a partir d'uns fonaments imprescindibles com són els títols de monitor i entrenador, però també amb una base educativa que ha de ser tan important com la referida a l'aprenentatge d'aquest esport.

7.3. LOGO

A l'esquerra, el logo de Futbol amb Base. El logo aprofita la lletra B en comú a les tres paraules del nom al voltant de la qual s'ha creat la resta del disseny. En dues línies i amb un marc torçat, per trencar la monotonia, però sense ser extremadament trencador (segurament, un disseny més estrofolari desentonaria amb el caire recte, periodístic i informatiu del blog).

A la dreta, la miniatura utilitzada pels perfils de les xarxes socials. Una captura central de la lletra B del logo, amb el rastre de les lletres més pròximes. No és només un retall del logo original, sinó que també la B sovint s'identifica amb allò alternatiu com ho mostren les següents expressions: "la cara B", "el pla B" o "per h o per b". Així es mostra com el blog pretén mostrar una manera alternativa de viure el futbol base.

7.3.1. Disseny

El blog és estructurat en diversos menús de navegació, on tots tenen una mateixa estructura: hi apareixen tots els articles ordenats per data de publicació amb la foto a l'esquerra, i el titular i les tres primeres línies a la dreta, seguit dels tres punts on fer clic per llegir l'article sencer.

Pel que fa a la pàgina d'inici, és estructurada en dues columnes amb els sis darrers articles publicats (fotografia i titular en majúscules a sota). A portada només hi aniran els reportatges, entrevistes i articles d'opinió, les fitxes tècniques dels personatges no s'inclouran a portada.

El portal web es divideix en el contingut i el fons. El contingut inclou el logo i el menú a dalt de tot, i els widgets amb el lema del blog (“formació i educació, la clau de l’esport”), un cercador, l’enllaç a les xarxes socials de Futbol amb Base i un requadre mòbil on veure les últimes cinc publicacions del blog. Al fons hi ha la foto d’un nen futbolista d’esquenes en un camp de futbol: a la dreta del contingut veiem el nen, i tant a l’esquerra, a dalt com a baix veiem el camp de futbol.

Per últim, al disseny predomina un color fúcsia (semblant al del logo), tant als menús, línies dels widgets com a les lletres dels titulars de la portada, en contrast amb el verd (del camp de futbol) i el blau (del nen) de la imatge de fons.

7.3.2. Apartats del blog

El blog tindrà els següents apartats:

- I. **Inici:** La home és la pàgina d’inici del web on trobarem un tastet dels darrers articles amb els enllaços per a poder-los consultar íntegrament, un widget amb les xarxes socials del blog i tots els menús, que detallaré a continuació, a la part superior.
- II. **Protagonistes:**
 - a. **Futbolistes:** Tots aquells reportatges o entrevistes que girin al voltant dels futbolistes de manera genèrica, tant de la seva formació esportiva, educativa com física o psicològica, els inclourem aquí.
 - i. **Futbol Femení:** El futbol femení està en auge i es mereix un espai propi. Tots aquells reportatges i entrevistes en què es tracti el futbol femení de manera diferencial estaran en aquest apartat.
 - b. **Clubs/Entrenadors:** Des de les juntes directives formades per les famílies dels joves futbolistes, fins a aquells clubs amb estructures organitzatives enormes i, tots ells, professionals, hi ha un ventall enorme d’informacions a cobrir. Les dificultats d’uns i altres. Com compaginar ser membre d’una junta directiva amb la feina, la família i l’oci? Des del cantó dels entrenadors, que també trobem aquells que són professionals, tant per experiència, com per titulacions, com per categories, fins als entrenadors amb la mínima base formativa per a poder ajudar el petit club del seu poble, hi ha molts temes a tractar. Les inquietuds d’uns i altres són molt distants: uns estan als peus del futbol professional; altres no poden lluitar més que per gaudir amb els companys. Quines són les traves d’un i altre costat? Com ajudar-los a que siguin,

des d'ambdós cantons, encara millors educadors? Tots aquests temes hi aniran en aquesta secció.

- c. **Famílies:** Aquells articles que parlin del rellevant paper de les famílies en el futbol base, tant des d'una postura positiva i col·laboradora, com des del cantó destructiu, que són, malauradament, els que sempre fan més soroll.
- III. **FCF:** Totes les peces relacionades amb normatives, campanyes, cursets, quotes, arbitratges, actes i premis, o millores de la FCF aniran incloses en aquest apartat.
- IV. **+Professionals:** Una secció on descobrir altres professions i professionals que treballen o poden treballar cos a cos amb el futbol base. Psicòlegs, periodistes, fisioterapeutes, metges, scouts, representants...
- V. **Opinió:** Aquesta serà una secció oberta tant per a professionals que hi vulguin col·laborar com per a mi mateix. Un apartat on dir la nostra, on oferir la nostra opinió personal i escriure-hi articles oberts i lliure, totalment d'opinió, al voltant de la temàtica que cobreix el blog.
- VI. **Personatges:** En aquest apartat hi haurà unes fitxes tècniques i un test amb curiositats dels personatges que entrevisti o que hi col·laborin al projecte.
- VII. **Contacte:** Contacte personal, amb enllaços a les xarxes socials i correu electrònic.

7.4. XARXES SOCIALS

En l'actualitat, tot nou projecte, encara més en els digitals com aquest, va acompanyat de la seva presència a les xarxes socials on arribar a més públic objectiu i per també alimentar-les amb material nou que complementi el del blog:

- **Facebook** ([Futbol amb Base](#)) i **Twitter** ([@futbol_amb_base](#)): són dues eines de gran ajuda per difondre els articles penjats així com per compartir la feina d'altres persones que vagi en la mateixa línia del blog. Facebook, a més, té la particularitat de les galeries de foto, publicar unes quantes fotos dels partits o entrenaments als que assisteixi, per exemple, donaria molta vida a la pàgina.
- **Instagram** ([futbolambase](#)): la publicació constant, però sense ser abusiva, de les fotografies més curioses, més boniques o més artístiques, combinada amb les opcions dels filtres que et permet la xarxa social i les històries, pot fer cridar l'atenció a més gent per apropar-se a conèixer [Futbolambase.com](#).

També és important disposar d'un correu electrònic propi (futbolambase@gmail.com) del portal web, que no sigui el personal. Per una banda, tenir un correu amb el nom del blog fa

marca. Per l'altra, amb les facilitats que ens dóna gmail per gestionar diferents comptes a la vegada, ens serveix personalment com separador de carpetes.

8. MEMÒRIES

Entrevistar companys, periodistes reconeguts, la primera psicòloga esportiva en seure en una banqueta de futbol professional a Xile, i endinsar-me a la Federació Catalana de Futbol, així com al Barça, Espanyol i Seagull ha estat una experiència carregada de sorpreses, de gratituds, de facilitats, en alguns casos, i de molts entrebancs, en d'altres.

Des de la primera entrevista realitzada a l'Óscar García, un dimarts de Champions a la nit, amb gran tensió i neguit per començar la part pràctica de l'últim treball del Grau de Periodisme, sense estar del tot convençut què en podria extreure d'allà, fins a la darrera, a l'Isaac Guerrero, amb l'objectiu clar de quines eren les preguntes a les que cercava resposta de veu del Director Tècnic de la FCB Escola, cadascuna de les 16 entrevistes realitzades han estat unes aventures per sí soles. Totes 16 podrien ser publicades com a entrevistes individuals, perquè han estat 16 persones amb unes històries ben interessants pel tema del projecte.

Al principi, volia fer servir aquesta plataforma digital per ensenyar, educar i compartir coneixements sobre la formació futbolística basada en uns valors de respecte, companyonia, amistat, esportivitat, alegria i, evidentment, d'intensitat, treball i responsabilitat; ara, però, m'he adonat que, independentment de si els objectius es compleixen en major o menor mesura, el meu creixement personal ha estat enorme gràcies als processos que m'han portat fins a presentar aquest projecte.

Entrevistar àrbitres i posar-me en la pell dels meus entrevistats, persones normals i corrents que els caps de setmana han de patir pressions, protestes, crits i insults constantment pel sol fet de voler fer la seva feina, la qual és imprescindible per a la regulació de l'esport, m'ha fet veure'ls des del cantó oposat, des del seu propi cantó, i entendre que darrere del xiulet hi ha una persona, una persona que és sempre persona, tot i que a vegades també és àrbitre.

El fàcil accés, la proximitat i la naturalitat a les entrevistes de futbol femení m'han sobtat, sobretot perquè estem parlant de dos equips de la màxima categoria espanyola (Barça i Espanyol) i un tercer equip que s'ha classificat per segon any consecutiu per disputar la promoció d'ascens a la Primera Divisió (Seagull). En el cas dels nois, res hagués sigut igual; elles encara són persones abans que heroïnes dels seus equips.

La Federació Catalana de Futbol m'ha obert les portes de bat a bat de mans del Delegat del Vallès Oriental, Juan Núñez, per entrevistar totes aquelles persones a qui he necessitat. Pel camí m'he deixat l'Andreu Subies, el president de la Federació; seria un fantàstic personatge

per la pròxima publicació del blog, però trobar un forat per reunir-se amb mi per entrevistar-lo és missió ben complicada.

Em sento com un docent que aprèn del seu alumne, com l'entrenador que aprèn del seu futbolista, perquè volent ensenyar a com millorar el futbol base, he acabat aprenent moltíssim. Segurament cap dels sis articles publicats fins al moment pot mostrar tot l'aprenentatge que he rebut en aquests mesos de realització del Treball de Final de Grau. I això em satisfà, perquè l'objectiu principal de tot estudiant ha de ser aprendre, i jo puc afirmar que ho he fet.

9. CONCLUSIONS

Recordant els tres objectius plantejats prèvia realització del projecte (lluitar contra la normalització de la violència; fomentar uns valors educatius i formatius imprescindibles, i donar visibilitat al futbol base), considero que aquest és un treball que pot servir com a fil del qual estirar per a apropar-se a tots tres. Com més continuïtat i més divulgació tingui el blog, més pròxims seran aquests objectius que segurament mai puguin estar complerts al 100%.

Com les metes són positives, amb missatges de progrés, d'educació i de no-violència, acompanyar-se de positivisme per a assolir-les és una bona ajuda, i és això el que es pot llegir als sis articles del blog: gent bolcada íntegrament per millorar el futbol base des dels seus àmbits específics, gent que, malgrat les dificultats, s'esforcen dia rere dia per fer que els mitjans de comunicació no recorrin únicament al futbol base quan hi ha imatges violentes pel mig.

El tercer dels objectius, donar visibilitat al futbol base, l'assolim amb la pròpia creació del blog i amb tots sis articles publicats (entrevistes a Isaac Guerrero, Jaume Marcet i Marcela Herrera; i reportatges de futbol femení, àrbitres i el negoci dels nens futbolistes). Pel que fa als altres dos objectius, malgrat que els sis articles van en la direcció d'assolir-los, n'hi ha alguns que ho fan amb més força. Lluitar contra la normalització de la violència ho assolim especialment en els reportatges del negoci dels nens i el dels àrbitres, tant en el sentit de violència física i verbal, com d'aquella violència amagada en forma de pressió cap als nens. I fomentar uns valors educatius i formatius, ho fem, primer de tot, amb la inclusió del futbol femení com a part imprescindible d'aquest esport i, per tant, amb el reportatge de futbol femení, així com amb el reportatge dels àrbitres pel que fa al tracte que se'ls ha de donar, entenent la complexitat de la seva feina, i amb les experiències explicades pels tres entrevistats.

Aquest és un treball que no pot acabar aquí, és un projecte que ha requereix de gran difusió entre la gent del món del futbol base per donar a conèixer com de fàcil és gaudir del futbol tant si es guanya, s'empata o es perd, tant si ets el més hàbil, el més ràpid, el més resistent i el millor rematador, com si ets el millor company.

Contrastar altres webs que també pretenen ajudar el futbol base, reafirma la dificultat dels objectius marcats, però també podem extreure la necessitat de formar els infants actuals, per tenir una societat molt millor en les pròximes dècades, quan els màxims protagonistes del futbol base d'avui siguin qui acompanyin de la mà els seus fills i filles al camp de futbol. També decidiran cridar, protestar i insultar com energúmens des de les grades com fan alguns

familiars avui? O preferiran sumar esforços en l'educació de tots els infants i joves, del propi equip i rival, com també fan avui moltes famílies?

Aquesta és la meta final i Futbol amb Base és només un granet de sorra per assolir-la.

10. BIBLIOGRAFIA

Carmaniu, X. (2010). *Història amb pilotes*. Barcelona: Meteora.

Casasús, J.M. (2002). "Nuevos conceptos teóricos para la investigación en Periodismo Digital". *Las tecnologías periodísticas: desde el ayer al mañana*. Cap. 11, p. 168-182: "VII Congreso y Asamblea de la Sociedad Española de Periodística".

Cobo, J.C. (2009). "El concepto de tecnologías de la información. Benchmarking sobre las definiciones de las TIC en la sociedad del conocimiento". *Revistas de estudios de comunicación*. V. 14, núm. 27.

Colussi, J. (2014). *El blog periodístico como mini diario digital: análisis de la narrativa, redacción y criterios profesionales en los blogs periodísticos políticos integrados en la web de periódicos de Brasil y España (2010-2012)*. Madrid: Universidad Complutense de Madrid.

Contreras, F. (2004). "Weblogs en educación". *Revista Digital Universitaria*. V. 10.

Coromina, E. (2008). *Manual de redacció i estil*. Vic: Premsa d'Osona.

Cruyff, J. (2016). *Johan Cruyff 14, l'autobiografia*. Barcelona: Columna.

F.C.Barcelona. (2007). "El Barça más femenino". *Revista oficial FC Barcelona*. Núm. 25, p. 6-13.

F.C.Barcelona. (2007). "El Barça y las mujeres". *Revista oficial FC Barcelona*. Núm. 25, p. 3.

FCF (2016). *+KESPORT! Les habilitats per la vida*.

FCF (2016). *Resum del joc 2016-17: resum de les modificacions d'actuació pràctica*.

Gomis, L. (1989). "Teoria dels gèneres periodístics". *Centre d'Investigació de la Comunicació*. Barcelona: p. 200.

Marrero, L. (2008). "El reportaje multimedia como género del periodismo digital actual. Acercamiento a sus rasgos formales y de contenido". *Revista Latina de Comunicación Social*. Núm. 63, p. 348-367.

Mier, C.; Porto-Renó, D. (2009). "Blogosfera y YouTube como espacios para la exhibición de productos audiovisuales interactivos". *Palabra clave*. V. 12, p. 207-214.

Moreno, P. (2000). "Los géneros periodísticos informativos en la actualidad internacional". *Ámbitos*. Núm. 5, p. 169-190.

Patterson, C.M. (2003). "El buen reportaje, su estructura y características". *Revista Latina de Comunicación Social*. Núm. 56.

Ruiz, L. (2013). *El auténtico método del Barça*. Valls: Lectio Ediciones.

Salaverría, R. (2008). "El estilo del blog periodístico: Usos redaccionales en diez bitácoras españolas de información general". *Actas del I Congreso de la Asociación Española de Investigadores en Comunicación*.

Sánchez, J.F.; López Pan, F. (1998). "Tipologías de géneros periodísticos en España. Hacia un nuevo paradigma". *Comunicación y Estudios Universitarios*. V. 8, p. 15-35.

Soler, S. (2010). "Más allá del fútbol: ¿la educación física en femenino?". *Aula de Innovación Educativa*. Núm. 191, p. 12-16.

Taylor, S. J.; Bogdan, R. (1992). *Introducción a los métodos cualitativos de investigación. La búsqueda de significados*. Barcelona [etc.]: Paidós.

Ulibarri, E. (1994). *Idea y vida del reportaje*. Ciutat de Mèxic: Editorial Trillas.

11. WEBGRAFIA

Carmaniu, X. “Els llibres que no compraré per Sant Jordi”. *Fot-li Pou*: 22 d’abril de 2015. En línia: <http://www.fotlipou.com/hi-ha-vida-mes-enlla-del-barca/es-futbol-i-es-femeni/1010-els-llibres-que-no-comprare-per-sant-jordi.html>

Capdevila, C. “El fútbol y los pedres”. *Educa como puedas (Cadena Ser)*: 23 de junio de 2016. En línia: <http://www.podiumpodcast.com/educa-como-puedas/temporada-1/el-futbol-y-los-padres/>

Capdevila, C. “La violència no és cap anècdota en el futbol”. *Ara.cat*: 16 de març de 2016. En línia: http://www.ara.cat/opinio/violencia-no-cap-anecdota-futbol_0_1541845821.html

El País. “Los 10 titulares más machistas de los Juegos Olímpicos de Río”. 9 d’agost de 2016. En línia: <http://smoda.elpais.com/moda/actualidad/los-8-titulares-mas-machistas-de-los-juegos-olimpicos-de-rio/>

El Periódico. “El Barça resiste al PSG en una Champions de récord (0-0)”. 23 de març de 2016. En línia: <http://www.elperiodico.com/es/noticias/barca/fc-barcelona-femenino-champion-psg-record-publico-miniestadi-5001224>

Fàbregas, F. “Quan es decideix no riure la gràcia”. *El travesser*: 5 de setembre de 2016. En línia: <http://www.eltravesser.cat/opinio/36442/quan-no-decideix-no-riure-la-gracia>

Federació Catalana de Futbol. En línia: <http://fcf.cat/>

Fundación Telefónica - Fumero, A. “Un tutorial sobre blogs. El abecé del universo blog”. Octubre-diciembre de 2005. En línia: <https://telos.fundaciontelefonica.com/telos/articulocuaderno.asp?idarticulo=1&rev=65.htm>

Futbol amb Base. En línia: <http://futbolambase.com/>

Fútbol base para todos. En línia: <https://futbolbaseparatodos.wordpress.com/>

Fútbol en positivo. En línia: <http://futbolenpositivo.com/>

Institut d’Estudis Catalans. En línia: <http://dlc.iec.cat/>

La jornada del Vallès. En línia: <https://www.lajornadadelvalles.cat/>

Marca. “¿A qué árbitro le recriminaron su vecino, su carnicero y su camarero que no pitara un penalti a Iniesta?”. 26 de gener de 2017. En línia: <http://www.marca.com/futbol/primera-division/2017/01/26/588a556ee5fdeac46e8b45be.html>

Marca. “Los 13 errores de la lista de Mou. 20 de desembre de 2010”. En línia: http://www.marca.com/2010/12/20/futbol/equipos/real_madrid/1292803923.html

SindicatoDeÁrbitros.es. “Zorra, te voy a meter la polla en la boca”. 25 de gener de 2017. En línia: <http://sindicatodearbitros.es/insultos-machistas-zorra/>

12. ANNEX: Sol·licitud d'autorització de drets d'imatge

FUTBOL AMB BASE

Opció 1

- Si el jugadora és menor

Donat que el dret a la pròpia imatge està reconegut en l'article 18.1 de la Constitució i regulat per la Llei orgànica 1/1982, de 5 de Maig sobre el dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, des del blog **futbolambase** i les seves pròpies xarxes socials, es demana el consentiment als pares o tutors legals per poder publicar fotografies on apareguin els seus fills i filles on aquest o aquestes siguin clarament identificables.

Autoritzo que la imatge del meu fill/a pugui aparèixer en fotografies i vídeos corresponents a activitats del blog **futbolambase** destinades a difusió pública no comercial.

Opció 2

- Si el jugador és major d'edat

Donat que el dret a la pròpia imatge està reconegut en l'article 18.1 de la Constitució i regulat per la Llei orgànica 1/1982, de 5 de Maig sobre el dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, des del blog **futbolambase** i les seves pròpies xarxes socials, es demana el consentiment per poder publicar fotografies on aparegui la vostra imatge i on aquesta o aquestes siguin clarament identificables.

Autoritzo que la meua imatge pugui aparèixer en fotografies i vídeos corresponents a activitats del blog **futbolambase** destinades a difusió pública no comercial.

Club: _____

Jugador/a—Entrenador/a—Directiu/va			Tutor/a			Opció		
Nom/cognom	DNI	Firma	Nom/cognom	DNI	Firma	1	2	Data